ஸ்ரீ ராமஜெயம்.

ஸ்ரீ மகா பாரதப்போரில் 14-ஆம் நாள் நடந்த

ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் கதிரவனை மறைத்து

அர்சுனன் சபதத்தை

நிறைவேற்றிய நாடகம்

இஃது

கூடலூர் தாலுக்கா தேவனாம்பட்டணம்
முனிஸிபல் ஸ்கூல் ஹெட்மாஸ்டர்
K. முனிசாமி படையாக்ஷி
அவர்கள் பிரதம மாணவனுமான

மேற்படியூர் நாடகப் பேராசிரியன்
R. இராஜகோபால் படையாக்ஷியாரால்
எழுதப்பெற்று

திருப்பாதிரிப்புலியூர்,
ஸ்ரீ வாணி விலாச அச்சகத்தில்
வெளியிடப்பட்டது.

[காப்பிரைட்] [விலை 0-75.

உ

கணபதி துணை

ரிஜிஸ்டர் அறிவிப்பு.

இதனால் சகல அச்சுக்கூட தலைவர்களுக்கும் புத்தக வியாபாரிகளுக்கும், தெரிவிப்பது யாதெனில்:— கூடலூர் தாலுக்கா தேவனாம்பட்டணம் நாடகப் பேராசிரியர் R. இராஜகோபால் படையாக்ஷி அவர்களால் எழுதிய ஸ்ரீகிருஷ்ணன் கதிரவனை மறைத்து அர்ச்சுனன் சபதத்தை நிறைவேற்றிய நாடகம் ஆகிய இப்புத்தகத்தை சகல சுதந்திரம் பெற்று அடியிற் கண்ட என்னால் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தியுள்ளேன் இப்புத்தகத்தை மகாகனம் பொருந்திய கவர்ன்மெண்டார் அவர்கள் சட்டப்படி காபிரைட் செய்திருக்கிறேன். ஆகையால் என்னுடைய உத்தரவின்றி யாரும் அச்சிடக்கூடாது என்பதை தெரியப்படுத்தியிருக்கிறேன்.

இப்படிக்கு,

போ. இராமலிங்க செட்டி,

உரிமையாளன்,

ஸ்ரீ வாணி விலாசம் பிரஸ் & புத்தகசாலை, திருப்பாதிரிப்புலியூர்

நாடக நடிகர்கள்.

நடிகர்கள் :—	நடிகைகள் :—
துரியோதனன்	துச்சலை
துரோணர்	
ஸ்ரீ கிருஷ்ணன்	சுபத்திரை
அர்சுனன்	
தருமர்	துரோபதை
சாத்தகி	
வீமன்	
பூரிசவாவு	
சயிந்தவன்	

இயற்றியவர்:

R. இராஜகோபால் படையாக்ஷீ,

தேவனாம்பட்டணம்.

ஸ்ரீ ராமஜெயம்.

ஸ்ரீ மகா பாரதப்போரில் 14-ஆம் நாள் நடந்த

ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் கதிரவனை மறைத்து

அர்சுனன் சபதத்தை

நிறைவேற்றிய நாடகம்.

ஸ்ரீ விநாயகர் துதி விருத்தம்

சீர்மேவுங் கணேசா போற்றி தேர்விஜயன் செய் சபதந்நேரப்
போர்மேவும் பதினான்கில் பூரிசவாவு கரந்துணித்துப்
பார்மேவும் பானுமாயப் பறந்தாமனருளினாலே
தார்மேவுஞ் சயிந்தவனை வென்ற சரிதையுங் காட்டுநானே

ஸ்ரீ கலைவாணி துதி விருத்தம்

சரிதையும் விளங்க வெள்ளைத் தாமரைவாழும் வாணி
கருதலன் பூரிசவாவைக் கரமதைத் துணித்துப் பார்த்தன்
பரிதியை மறைத்த கண்ணன் பரிவினாற் சயிந்தவனைக் கொன்று
உறுதியை முடித்தகாதை உளத்தமர்ந் துரைத்திடாயே

பொது வசனம்

இவ்விதமாக ஸ்ரீ விநாயகர் கலைவாணி அம்மையை துதி புரிந்து அர்சுனனானவன் பதினான்காம் நாள் சயிந்தவனைக் கொல்லாதவண்ணம் அணிவகுத்திருந்தும் அணியில் நின்ற துரோணரைக் கடந்து சுதாயு அடலாயிரவாகு அநேகரை மடித்து விட்டானே யினி பிற்பகல் யுத்தம் யெப்படியாகுமோ வென்று துரியோதனன் சிலைக்குருவாகிய துரோணரை காணும்படிக்கு வருவது காண்க

துரியன் வருகிற கவி

உளமதிலே அன்புவைத்த துரோணாச்சாரி
உறுதியுடனே ருத்திரமூர்த்தியைப்போல்
அளவிலா பலமிகுத்த சேனைதன்னை
ஐந்துவகை யூகமதா யணிவகுத்து
களமதிலே யகோரமுடனின் றெதிர்க்கக்
காண்டீபன் அணிதாண்டி அமர்விளைத்துத்
தளமெலா மடித்தவித மரியவேண்டித்
தரணிபதி துரியனிதோ வருகின்றானே

தரு

தரணி மன்னவர்க்கெல்லாம் திரமையதிகம்பெற்றோன்
சமர்களமதை நாடி (சற்
சற்பக்கொடி துரியன் வந்தான்

திரணமெனவே பார்த்தன் சிந்துபூபதி மைந்தனை
அருணன் மறையாமுன்னம் அறுப்பேனென்றுரனவனை
சுருள்] அழியாதவகை யணியது வகுத்துமே
பழுதிலாகாக்கவும் படையெலாம் போச்சுதே (த
படைமுகந்திலே துரோணன் திடவீரத்தோடிருந்தும்
பற்குனன் உள்ளேபுகுந்துமே பலத்துடனே (பற்
அடல்புயத் துன்மருடணன் அதிவீர் துர்ச்சாதனன்
துடிபெருஞ் சகுனி சல்லியன் சொல்லொணு சூரரனேகர்
சுருள்] தூசிபோலபறந் தோடசெய்யவே
தேசிகன் துரோணன் திடமது அழியவே (த
அழியாத வரம்பெற்ற அடலாயிரவாகோடு
அதிபல சுதாயு தன்னையே சதாயுடனே அதி
ஒழியவே விஜயனுக்கு ழியது விடுத்து நின்ற
பழிகார விற்குருவின் பட்சத்தையரியவின்றே
சுருள்] பகலவனுச்சியி லாகவே ஓடி
அகமுவேருகியே வருகிறேன் வாடி (த

சூரியன் கவி

வாடியே விஜயன் சொன்ன வஞ்சினத்தாலே மாமா
கூடிய படைகள் தன்னை குறைவிலா யணிவகுத்து
நீடிய சிலைகை யேந்திநிற்கவுந் துரோணர் சேனை
ஈடிலா கண்ணன் பின்றொட யினைத்திடலாகினேனே

சூரியன் தரு

ஓடி வன கோடர்போல காடெலாமலைந்த ஐவர்
உச்சிதம் பெறவு மாச்சுதே நல்ல ஒளிவுள்ள மாமா
உச்சிதம் பெறவு மாச்சுதே
பேடியான வில்விஜயன் பேரிய சபதந்நீர
நீடிய சிலைக்குருவும் நேசம் வைத்து உரவாடி
சுருள்] நீண்டதோரணியதைத் தாண்டவே வழிவிட
காண்டீபனே ஜெயம் பூண்டவனைக் கெட (ஓ
ஜெயவிஜயன் வஞ்சினத்தால் பயங்கொண்ட சயித்தரசன்
சிந்தையுந்தெளிய தேற்றினேன் திடமொழியது கூறி
சிந்தையுந் தெளிய தேற்றினேன்
தயவுடன் தலைமையன் துரோணர் சஞ்சலப்படாதே யென்று
நயமுடன்னுனை முப்பது நாழிகை வரையுநன்று
சுருள்] நாரிபங்கனயன் நாரணன் தேவர்கள்
மீரியெதிர்த்திடில் வெல்லுவேனென்றனர் (ஓ

சூரியன் கவி

மீரியே விஜயனுக்காய் வேதன் மாலீசன் தேவர்
போரிலே யெதிர்த்திட்டாலும் புராந்தகன் போலே நின்று

வீரியத்துடனே காப்பேன் விசனத்தை விடுவா யென்றார்
சூரியன் உச்சியானான் துரோணர் பால் சொல்லுவேனே

பொது வசனம்

இவ்விதமாக கன்னன் பின் வாங்கவும் சுதாயு சதாயு அடலாயிரவாகு முதலிய சேனைகள் மாளக்கண்டு சூரியன் உச்சியில் வருகவும் மனம் மெலிந்து துரோணரிடம் முறையிடும்படிக்கு செல்ல அது சமையம் துரியன் தங்கை துர்ச்சடையானது தமையனைக்காணும்படிக்கு வருவது காண்க

துர்ச்சடை வருகிற கவி

உச்சிதம் மிகுத்திடும் வச்சிரமிழைத்திடும்
உயர்ந்த பட்டடை யெழிலாள்
பச்சமால் சோதரிப் பாகனிடவரம் பெறும்
பதிவிரத மெய்போதும் வழுவாள்
இச்சகம் புரந்திடும் நச்சரவகேதனன்
எந்தல் தமக்கு யிளையாள்
துச்சடையாளிதோ சொற்பனங் கண்டுளஞ்
சோர்ந்துடல் துடிக்க வாராள்

தரு

துடி யிடை ய லங்காரி துலங்கும்பணி சிங்காரி
துர்சடையாளிதோ வந்தாள் தமையன் பக்கல் (துச்ச
படி மீதில் கெடிபெற்ற நெடிமுடி வேந்த ரெல்லாம்
அடி வணங்கியே போற்றும் அண்ணல் துரியோதனன்
சுருள்] ஆசை மிகவே கொளுஞ்சோதரி
தேசு மிகவே நிறைசுபகரி
மாசு யில்லாத பராபரி
பூசை யெப் போதுமே மிகபுரி
புந்தியிலென்றுமே சிந்தனை யுள்ளவள்
சொந்தக்கணவன் பந்தனை யுள்ளவள் (து
பந்தமிகவே வைத்து சிந்துபூபதி பெற்ற
மைந்தன் தனை மணந்தவள் மனமகிழ்வாய் மைந்த
விந்தைவில் விஜயன்பெற்ற வீரவாளபிமன்னனை
அந்திவண்ணன் கெதையால் அடித்துக் கொன்றானவனை
ஐயோ அத னாலே வெஞ்சபதமே
செய்தார் நாளைப் பகலுதையமே
வெய்யோன் போய் மறைவதின்முனமே
கொய்வேன் சயிந் தவனிட சிரமே
சுருள்] கூறியே முற்பகல் போரிலே படையெலாம்
மீறிவதைக்கவே சோருதென்னுடலமே (து

துச்சடை கவி

என்னுடல் துடிக்குதம்மா யீடில்லா விஜய ராஜன்
முன்னுள்செய் சபதம்போல மோதமர் விளைத்து சேனை
சின்னபின்னங்களாக்க தினகரனுச்சியானுன்
கன்னியென் சொற்பனத்தால் கருத்துமேவெருகினேனே

துச்சடை தரு

சொற்பனங் கண்டேனேயோ தோழிமார்களா (சொற்
சொற்பனங்கண்டேனேயோ பற்குனன் யெனதண்ணன்
விற்குருவை யெதிர்த்து மீண்டு சமர்புரிய (சொ
மீண்டு அணிமுகத்தில மீரிவந்தக்கன்னனை
தாண்டியோட அடிக்க சுதாயு சுதாயுமாள (சொ
மாளவே அடலாயிர வாகுவங்தெதிர்க்கவே
மாயன் மந்திர பாணத் தாலே வதைத்திடவே (சொ
வதைத்து வாள்விஜயனும் மாயன் மொழிப்படிக்கே
குதிரைத் தண்ணீர் புசிக்க குளமுண்டு பண்ணவே (சொ

துச்சடை கவி

பண்ண வஞ்சினமுந்தீர பார்த்தீபனுயிரும் வாழ்க
கண்ணனுஞ் சக்கரத்தால் கதிரவன் தனைமறைத்து
திண்ணமாயெனது நாதன் சிரமதையறுக்கக்கண்டேன்
அண்ணன்றன் சமுகமேகி அதுவித மரிகுவேனே

துச்சடை தர் தரு

அதிகவீர சூரர் போற்றும்
அண்ணு உந்தன் பாதம்
சுருள்] அன்புடனே மலர் கொண்டு சொரிந்தனே
என்பெருந் துயரந் தீரப் பணிந்தனே

துரியன் தரு

துயரமுனக் கேனோ தங்கா
துச்சடையே நாளும்
சுருள்] சுகமுடனேயிச் செகமெலாம் புகழவே
பகவனிதருளால் மிகவுமே வாழி

துச்சடை தரு

வாழி தந்த அண்ணு பார்த்தன்
மைந்தன் சோகந்தீர
சுருள்] வஞ்சினந்தன்னையே செஞ்சுடர் மறையுமுன்
மன்னவன் மணிமுடி தன்னே துணிப்பானே

துரியன் தரு

துணிப்பதேது கணிதமில்லா
சூரரெல்லாங் கூடி
சுருள்] சுத்திலுமேயிரு பத்துயோஜனை
மெத்தவே சூழதின் மத்தியிலிருக்கவே

துச்சடை கவி

மத்தியிலிருக்குமெந்தன் மன்னவர்க் கிடையூறின்றி
சுத்திலுஞ் சூழ்ந்தா றென்றீர் சூரியனுச்சியானுன்
வெத்திவில் விஜயராஜன் மிகுபல சேனையெல்லாம்
கொத்தியே யெரிந்தானின்னங் குறையென்னு நேருமோ தான்

தூரியன் தர் தரு

குறைநேரு மென்றுநெஞ்சங் குண்ணவேண்டாந் தங்கையாரே
தரைபுகழ் துரோணர் தானுமே தனுகையேந்தி தரை
சுருள்] தடைபடா ஐவகை யூகம் வகுத்துமே
திடமுடனிருக்கவும் இடரது வருமோ

துச்சடை தரு

இடரது வாராதென்றீர் யீடிலாத வில்விஜயன்
அடலாயிரவாகு சூரனை சுதாயுதன்னை அடலா
சுருள்] அறிவமோ நாரணன் இருவருளாலே
முறிய வதைத்ததை தெரியீரோ அண்ணு

தூரியன் தரு

தெரிகுவாய்ப் பூரிசவாவு தேர்பரி யானைசேனைகள்
வரிசிலை வீரர்கூடியே அளவில்லாத (வரிசிலை
சுருள்] மற்போர் புரிகுவார் பிற்பகல் கழியவே
பற்குனன் தீயினில் சொற்படி மூழ்கவே

துச்சடை தரு

சொற்படி முடிக்குந் தீரன் சூரியன் மறையுமுன்னே
அற்பமாக யெண்ணிப்பேசுறீர் எனது அண்ணு அற்ப
சுருள்] ஆலமுண்ட நீல கண்டனின் வாளினுல்
காலகேயருடன் கவசரை வென்றவன்

தூரியன் கந்தார்த்தம்

கவசரைவதை செய்த காண்டீபனுேடு
கற்ப காலங்கள் வரையிற்
சிவன்மாலும் பிர்மன் திசைபால ருென்றுய்ச்
சேர்ந்து வெங்களப் போரிலே
பவராக நின்ற மர்விளைத்தாலும் பிற்பகல்
பானுவு மறையு முனமே
தவரேதும் வாராது சயிந்தவன் தனக்கு

தரு

தயங்காதே தயங்காதே தங்கையே உன்னிட
அங்கந்துடித்துமே தய தய
ஜெயவீர துர்ச்சாதனன் தீரன் துன்மருடணன்
வயமிகும் படைவீரர்கள் மட்டிலா கன்னனிருக்க (த

துச்சடை கந்தார்த்தம்

படைவீரர் நாற்புரம் இடைவிடா திருபத்து
யோசனை தூரம் பரவி
புடைசூழமாளரி வகுத்தடை செய்தெதிர்த்துமே
போரது மிகப் புரியவே
விடையேறு மீசன் அடலம் புவில்பெற்ற
விஜயனுல் விற்குருவுமே
கொடையாளி கண்ணன் திடமே குலைந்தார்

தரு

ஜெயமேது ஜெயமேது செப்பிய மொழிபோல்
தப்பிலா தெய்வமும் ஜெய ஜெய
பயமாகுதே யெனக்குப் பானுவை யொளித்துமாயன்
பரிதியை வெளிப்படுத்தி வதைத்திடக் கனவுகண்டேன்

தூரியன் கவி

கனவது கண்டேனென்று கண்ணீர்விட்ட மூகவேண்டாம்
தினகரன் மறைந்து தோன்றத் தேர்விஜயன் மேல்யானே
சினமுடன் போர்புரிந்து தீயினில் வீழ்கச்செய்வேன்
எனதருந்தங்கா துரோணர் இருதய மரிகுவோமே

பொது வசனம்

இவ்விதமாக துரியோதனன் தங்கை துச்சடையாளுக்குத் தைரியங்கூறி துரோணரைக்காண வரும்போது அர்ச்சுனன் சபதம் முடிவதற்குள் தருமனைப்பிடித்துக்கட்டி தலையை யறுக்க வேண்டி துரோணாச்சாரியார் கொலுவாகுதல் காண்க

துரோணர் வருகிற கவி

இருதயங் கலங்கிவாடி யிரவியு மறையுமுன்னே
செருமுகந்தனிலே பார்த்தன் ஜீவனை விடுகவேண்டி
தருமனைப்பிடித்து கட்டித்தலையதை யறுக்கசீறித்
துருசுடன் தேரிலேறித் துரோணரும் புரப்பட்டாரே

தரு

தேர்விஜயனு மேறிப் போர்புரிந்திடவே சீறிச்
சிலைக்குரு துரோணர் வந்தார் தேரின் மேலேறி (சிலை
பார்புகழ் தருமன் தன்னைப் பதைக்கவே கொடிகம்பத்தில்
சுருள்] பானுவு மோடி மறைவதின் முன்னே
யானும் பிடித்துமே கட்டிட பின்னே (தே
கட்டியே துரியன் முன்னே விட்டுமே தலையதனை
வெட்டியே யெறிவேனின்றுமே சபதம் போல (வெட்டி
மட்டிலா விஜயன் சொன்ன வஞ்சினந்தனை மறந்து
சுருள்] மனமது வாடியே வல்லுயிர் விடுகவே
மதவீமன்குல சாதேவன் மடியவே (தே

மடியவே பாண்டுமைந்தர்கள் வாளரவக்கொடியோன்
மைத்துனன் சயித்தரதனை பாதுகாக்கவே மைத்
கடிகியே சினமிகுத்து கார்முகங்கைபிற்பிடித்து
சுருள்] காலாந்தகனைப் போலகடுத்துமே
கோலமாமணி தேரைவிடுத்துமே (தே

துரோணர் கவி

மணிமுடித்தூரியனுக்கு வசனித்த வாக்கு தப்பி
அணிமுகந்தனிலே பார்த்தன் அவனுக்கு வழிவிடுத்தேன்
திணிபுயத் தருமன்தன்னைத் தேர்காலிற் கட்டிவந்து
துணித்தாலென் சொல் தப்பாது துரிதமா யேகுவேனே

தூரியன் தரு

துணிவுடைய குருநாதா எங்கள் குருநாதா
தூயமலர் பாதத்தில் வந்தனமே
சுருள்] துடிபெரும் விஜயன் படையதிற் புகுந்துமே
அடலமர் செய்திட திடமது குலையுதே

துரோணர் தரு

திடமதுவுங் குறையாதே என்றுங் குறையாதே
ஜெயிந்தவனை மடிக்க முடியாதே
சுருள்] திரமிகு வீரதுர்ச் சாதனனிசன்
வரம்பெறும் பூரி சிரவனுமிருக்கவே

துச்சடை தரு

பூரிசிரன் கிருதவன்மன் தீர கிருதவன்மன்
போர்வீர துர்ச்சாதனன் துஸ்வாசன்
சுருள்] புஜபலமிகுதிய சூரர்கள் நாலு
திசையிலுஞ் சூழவும் விஜயனுள் புகுந்தனன்

துரோணர் தரு

விஜயனுமே புகுந்தானென்று அணியிற் புகுந்தானென்று
மிக்கமனம் வாடாதே துச்சடையே
சுருள்] வெயிலவனோடி மறைவதின் முன்னே
ஜெயிந்தவனை ஜெயம் பண்ணலாகாதே

தூரியன் கந்தார்த்தம்

ஜெயமென்று யெதிரியைக் காணுதபோது
செப்புகின்றார் சத்துருவை நேரில் கண்டால்
பயமெடுத்து நாணமின்றி மானங்கெட்டு
பார்ப்பவர்கள் பழித்திடவே யோடுகின்றார்
தயவுடைய குருவே சயிந்தவனு முங்கள்
தாள் வணங்கியோடி உயிர்பிழைப் பேனென்ன
துயர்விடு யென்னுயிர் தாறேனஞ்சே லென்று

தரு

சொல்லிய வார்த்தை பெருக்கவே நம்பியணிக்குள்
உள்ளமு மகிழ்ந்திருக்கவே
வல்லவரே முற்பகலில் வாள்விஜயன் பாதிசேனை
அல்லல்பட வாட்டியேயே ரணிக்குள் நுழைந்துவிட்டான்
சுருள்] அந்தோயினிமே லெப்படிஐயனே
எந்தனை காப்பது யேதுமரியேனே

துரோணர் தரு

ஏதென்று நீயுங்கேளுமே ஒரு சமதில்வருபவர்
நாநாரணரென ஓதுவார்ப் பெரியோர் தானுமே
ஆதிசிவன் தானளித்த அஸ்திரம் வில்லு மந்திரம்
நீதிலாபெற்றவர்திரு லோகரட்சகரென்றும்
சுருள்] தேவருந்திசை முகன் திருநீரணிசிவன்
யாவரு மெதிரிலா அதிபலவானென (ஏ

துரியன் தரு

அதிகபலஜாலியென்றுமே என தைய்யனே சொல்வது
அழகோ உமக்கிது மதியது மாறுதின்றுமே
எதிரியெண்ணம் நிறைவேர யிஷ்டங்கொண்டிருப்பதாக
விதிகுலமணியே யெந்தன் யிதயத்தில் தோன்றுதையோ
சுருள்] வித்தகனே சொல் தவறமாட்டீரென
மைத்துனனையணி மத்தியில் வைத்தேனே

துரோணர் தரு

வைத்தப் பகையாகாதென்றுமே மனுநீதிகளோதினேன்
ஆதியிலுனக்குமே அத்தவேயிகழ்ந்தாய் நன்றுமே
பத்தினிப்பாஞ்சாலியானை வத்திரப்பங்கமே பண்ணுமி
சித்தப்பன் வில்லையொடிக்க தீதானவார்த்தைகள் சொன்னாய்
சுருள்] தீவினைவலியுன் ஜீவனைவாங்கிட
மேவலரன் பென விண்மொழி பேசுராய்

துரியன் தரு

அன்புவைத்தில்லாது விட்டாலே அதிபல அருச்சுனன்
முதிரமர் செய்திட இன்பங்கொண்டிருப்பாயோமேலே
என் பெருந்தேவா உனக்கு யீடான வல்லவருண்டோ
துன்பம் யெனக்குத்தானே சொந்தமானது யின்றே
சுருள்] துடிபெரும் விஜயன்மே லமர்செய்து மடிக்குறேன்
முடியா விட்டாலுயி ரொப்பு கொடுக்குறேன்

துரோணர் கந்தார்த்தம்

கொடுத்திடுவேன் விஜயனிட முயிரை யென்றே
கூறுவதாலே துபயன் பாண்டவர்க்கு
விடுத்திடா நாடதனை வீணர்பேச்சை
மேற்கொண்டு பிதாபாட்டன் மொழியைத்தள்ளி

கடுத்தமர் புரிந்திடவே போர்களத்தில்
கணக்கில்லா சேனையெல்லாம் பலிகொடுத்தாய்
அடுத்தென்மேல் வீண்பழியை சுமத்தலானாய்

தரு

அரவகேதனா கேளுமே சேனாபதி யட்டம்
அளித்தபோதுனக் கன்றாளுமே
இரமுடன் தருமன் தன்னைத் தேர்காலில் பிடித்துக்கட்டிச்
சிரமறுத்துத் துணிப்பேனென்று செப்பிய படிக்கேயின்று
சுருள்] சேனையுடனிவ் விட மதிலிருக்குறேன்
யே[illegible]ணாய் யென்னை வெறுக்குறாய்

துரியன் தரு

வெறுக்கவில்லைக் குருநாதா மிக்க
மொளியுதே யென்மனந்தீதர்
அருக்கனு முச்சியி லாகிட சயிந்தனை
நறுக்குவானென்றுமே வருத்த மேலாகுதே

துரோணர் தரு

வருத்தப்பட தருமன்தன்னையே வெல்ல
மானிலத்திலொருமில்லையே
உருத்துமே அருச்சுனன் உதிட்டிரன் தனிக்கவே
பெருத்த யூகந்தன்னில் நுழைகுவான் பிடிக்குறேன்

துச்சனை தரு

பிடிக்குமுன் காண்டீப வீரன் ஒரு
நொடிக்குள் மடித்திடுஞ் சூரன்
அடித்துமே சேனையை அணியில் நுழைந்தானே
துடிக்குதே யென்னுடல் தோகையாளென் செய்வேன்

துரோணர் தரு

செய்யோன் மறையு வரைத்தீரரே தேர்
விஜயனை யெதிர்த்துப்போர் செய்வாரே
பொய்யாததருமனைப் பொன்முடி துணித்தாலே
ஐயோவென நால்வர் ஆவி விடுவார்மேலே

துரியன் தரு

ஆவியை வதைக்கவே ஐயனே நீரும்
அரிவித்த உறுதிபோல் மெய்யனே
தாவியே பலமுறைத் தருமனை பிடிக்கவே
சமர்செய்துப் பின்வாங்கி தயங்கினீர் பெருக்கவே

துரோணர் தரு

பெருக்கவே நேற்றுநாள் தன்னில் தங்கை
இருக்கவே அபிமன்னன் முன்னிலே
அருக்கன் மறையும்வரை அவனோடுப் போர்செய்து
அழித்தோமிது நாளே ஒழித்திட யிதுவேளை

துச்சடை தரு

இதுவேளையும்மாலே ஆகுமா
யியம்பிய சொல் நிறைவேருமா
மதுசூதனன் தம்பி
அதிபல வான் துஷ்டத்

வல்லவன் சாத்தகி
தூய்மனருகிலிருக்க

துரோணர் தரு

அருகிலிருப்பவர் ரோடவே
அணியை வகுத்தேனே வாடவே
பெருகிய சூக்ஷியால்
செருமுகம் நாடுவார்

ஐந்து
அருச்சுனன் முதலியோர்
தருமனைப்பிடிக்குறேன்

சூரியன் கவி

தருமனைப் பிடிப்பேனென்று சாற்றிய குருவேபோற்றி
கிருதவன் மாவுந்தம்பி கெடிபெற்ற தானகன்னன்
செருமுகந்தனிலிளைத்தார் சிலைவிஜயனை யெதிர்ப்பதற்கு
திருவருள் புரிவீருங்கள் சித்தமென் பாக்கியந்தானே

துரோணர் கவி

சித்தமுடனணிவகுத்தேன் சூழ்ச்சியாகச்
ஜெயிந்தவனை தேர்விஜயன் கொல்லப்போமோ
அத்தியதிலேறு மிந்திரன் அவுணர் மாள
அயனிடத்தில் பெற்ற சாலிக்க வசமாலை
பத்தியே ஆங்கிரீசரெனக்குத் தந்தார்
பட்சமுட னுனக்களித்தேன் விதியெவ்வாரோ
வெத்திபெற வெட்டுமலைமேல் வீழ்ந்தாலும்
வெல்ல முடியாது உன்னை வென்றுவாராய்

பொது வசனம்

இவ்விதமாக துரியோதனன் அருச்சுனனுடைய பராக்கிரமத்தையும் தடாகம் உண்டாக்கியதையும் சூரியன் உச்சியில் வந்ததையும் சொல்லி சயிந்தவனுடைய ஆவியையின்று பகல் பாதியுங்காப்பது யெப்படியோவென்று முறையிடவும் அதைக் கேட்ட துரோணர் சூரியன் மனதைத்தேற்றி இந்திரன் ராக்கதரை மடிக்கவேண்டி பிர்மாவிடம்பெற்று ஆங்கிரீசருக்குத் தருக அவரால் தான் பெற்ற சிவந்த நிறமுள்ள சாலிக் கவச மாலையை துரியன் கழுத்திலணிந்தனுப்ப அதுசமயம் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அருச்சுனன் சுவேத மாம்புரவியை தண்ணீரருந்தச்செய்து ரதமேறக்கொண்டு வருவதுகாண்க

ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் வருகிற கவி

வாராயென் துயரகற்ற மூலமென்று
வருந்தியழைத்த வாரணத்தைக் காத்தமாயன்
சீராய வாழ்வபொருள் தருகுந்தூயன்
சேணுடர்க் கமுதமது அளித்தநேயன்

பாராதி புகழ் விஜயன் சபதந்தீரப்
பரிபதனை யிளைப்பாற்றித் தேரிலேறி
காராய மணிவண்ண மேனிமின்னக்
கமலமலர் கண்ணனிதோ புறப்பட்டாரே

தரு

கமல விலோசனிதோ வந்தேன் காண்டீபதீரன்
கண்டுகளிக்க அன்புதந்தேன்
அமரர் தொழும் விநோதன் ஆதிலக்ஷிமி நாதன்
விமலி பாகனுக்கன்னுள் வெறியை துவிர்த்தபோதன்
சுருள்] மேதினியெங்கு நிறைந்திடு மீசன்
பூதல மாதுயர் தீர்த்த சர்வேசன் (க
மா துளவணியும் பக்தகோடி மாமறைப்படி
மாசிலா துதிக்க தினந்தேடி
கோதிலாதவர்க்குவரங் கொடுக்குங்கருணைகரன்
வாது புரிசூரரை வாட்டி மடிக்குந்தீரன்
சுருள்] வான வருக்கமு தூட்டிய மாயன்
யானையின் முறையதை யகற்றிய நேயன் (க
நேயம் வைத்த பாண்டவர்க்கு நானே போர்க்களந்தன்னில்
நெடியத்துரியன் சேனைத்தானே
மாயவே சூரியன் தன்னை மறைத்துவாள் விஜயனை
தீயினில் வீழ்கவே சூக்ஷி செய்துமே சயிந்தவனை
சுருள்] தெரியவேதிகிரியை யழைத்து மடிக்குறேன்
பரிவுடன் இராஜகோ பாற்கருள் படிக்கிறேன் (க

கிருஷ்ணன் கவி

அருளீசன் மந்திரத்தாலான தோர்க் குளத்தில் தண்ணீர்
பருகவே அஸ்வத்திற்குப் பசியாற்றித் தேரிற்பூட்டி
செருமுகம் போகநின்றேன் துரியனுங் கவசமாலைக்
குருவினாலணிந்து வாரான் குலையவே வதை செய்வேனே

பொது வசனம்

இவ்விதம் கண்ணபிரானவர் பரமன் கொடுத்த மந்திரத்தால் அர்ச்சுனன் உண்டுபண்ணிய தடாகத்தில் குதிரையை தண்ணீர் அருந்தச் செய்து இளைப்பாற்றி தேரிற்பூட்டி யுத்த முகத்திற்கு அர்ச்சுனனைக் கூட்டிக்கொண்டு போக ஆயுத்த மாக அதுசமயம் சுபத்திரையானது ஸ்ரீ கிருஷ்ண பரமாத்மா வைக்காண வருவது காண்க

சுபத்திரை வருகிற கவி

செய்யாள் விளங்குந்திட வீரதோளன்
செவ்வேளனைய அபிமன்
ஐயோ வெனக்கதர அரும்பாவி துரியோத
னாதிகள் வதை செய்யவே

வெய்யோனுனை மறையுமுன் பகைவனை
வெல்லுவே னென்ற சபதம்
பொய்யாது முடியுமோ யென வெண்ணி சுபத்திரை
புந்தியுங் கலங்கி வாராள்

தரு

புந்திதனில் விளங்கும் நந்தபாலன் சோதரி
பொன்னொளி சுபத்திரை வந்தாள் போர்க்களந்தேடி பொன்
குந்தியம்மாமி பெற்ற சுந்தர விஜயன் பாரி
மந்திர மறைகளாய்ந்த வசுதேவனுற் குமாரி
சுருள்] வடிவுளவீரவா ளபிமனை பெற்றவள்
மடியவே உடலமு மனமெலிவுற்றவள்
மனமெலிவுற்ற யெந்தன் மைந்தனபிமன்னனை
சினங்கொண்டுமே வதைத்த தீயவன் சயிந்தவனை
சுருள்] சிரமதை நாளைப் போரிலே தினகரன்
மறையுமுன்னறுத்திட வஞ்சினமொழிந்தனர் (பு
வஞ்சினப்படிக்கே போரில் மாயனுடன் தேரேறி
வெஞ்சமர்ப்புரியமீறி வெகுண்டு சென்றுரே சீறி
சுருள்] வெங்கதிருச்சியி லாகவே யோடி
பங்கய கண்ணன் பதமதைத்தேடி (பு

சுபத்திரை தரு

தேடியகலிகைசாபந் தீர்த்தபாதனே உங்கள்
திருவடிக்கே கோடி கோடி சரணஞ்செய்தேனே
பாடிலாயர் மாடுமேய்த்த பாலகோபாலா என்னைப்
பாழாகப் போகவிடுத்தாய் யேழை பங்காளா

கிருஷ்ணன் தரு

ஏழையைப் போலுந்தனுள்ளம் யிளைப்பதேனம்மா
என்னருமை சோதரியா னிருக்கும் போதம்மா
தாழ் விலாசம் பத்துடனே வாழ்குவாயம்மா எந்தன்
தங்கையே உன்னாலே நெஞ்சந் தவிக்கிறேனம்மா

சுபத்திரை தரு

தவிக்கிறேனென்றுரைத்த தந்திரமேனண்ணா எந்தன்
தனையனபிமன்னன் மாள செய்தீரே கண்ணா
புவிக்குளெந்தன் வாழ்வு அடியோடு போச்சுதே மேலும்
பூரணசம்பத்துபகை யாளிக்காச்சுதே

கிருஷ்ணன் தரு

ஆச்சு தெந்தன் மீதுனக்கு அபரர்தமேனோ மெய்யன்
அண்ணல் தருமனோடு துரோணன் அமர்புரியவே
பாச்சலுடன் தூரியன்சேனைப் பறந்து ஓடவே அடிக்க
பாவிகள் கூடிவதைக்கப் பதறலானேனே

சுபத்திரை கந்தார்த்தம்

பதறுகின்றே னென்று யிதமாக யென்முன்
பசப்பவே வந்த தமையா
சதமாக நம்பி பதியாளவந்த
தனையனை யிழந்து சகியா
விதனமே கொண்டு கதமாக சயிந்தனை
வெஞ்சமர் தன்னில் விஜயன்
உதயவன் மறையுமுன் வதைசெய்வே னென்றனர்

தரு

உச்சிப்பொழுது மாச்சுதே உலகநாதா
உள்ளம் பதைக்க வாச்சுதே
நச்சரவ சயனு நான்மறைப் புதழ் நாரணு
மச்சாவுதாரா அச்சு மாகுதே கெதிவேறில்லை

கிருஷ்ணன் கந்தார்த்தம்

கதியில்லை யென்ற அதிரூப துங்கா உன்
கணவனு மிருக்க மகனை
சதிராகப் பெறுகலாம் பதியிலா யென்சுதனி
தனக்கேது தரையிற் சுகமே
விதியில்லை வேறு நதிசூடுமீசன்
வில்வாளியுடனே மறையும்
பதியுமே பெற்றனன் பகையாளி சயிந்தனை

தரு

பரிதியு மறையுமுன்னையே பற்குனதீரன்
பதைக்கவே யறுப்பான் சென்னியே
இருதயம் வாடாதேயம்மா எந்தனருஞ் சோதரியே
உரிமையுள்ள மைத்துனர்க்கு ஒருகுறைவும் வந்திடாது

சுபத்திரை தரு

குறைவு வாரா தென்றுரைத்த கோபாலா யெந்தனண்ணு
மறையவன் துரோணன் தானுமே சேனையைக்கூட்டி மறைய
சுருள்] மடிபடாதுவகை கொடியவன் சயிந்தவன்
அடல்பெருயூகங் தடையிலா வகுத்தானே

கிருஷ்ணன் தரு

வகுத்தானென்று வாடுவதேன் மாசிலாத இராஜஸ்த்ரீகள்
மகத்துவங் கேட்டதில்லையா என் தங்கையாரே மகத்
சுருள்] மன்னவனுஞ்சமர் தன்னிலெதிர்த்துமே
முன்னிட பணிகுவார் முதுகிட மடிகுவார்

சுபத்திரை தரு

முதுகிடாதப் பிராணநாதன் பதினைந்து நாழிகைக்குள்
திசகாரச் சயிந்தன் பாவியை
சமர்களத்தில் சதிகா

சுருள்] சபதப்படிதலை யறுத்திடுவாரோ
கபடத்தாலப ஜெயப்படபேரோ

கிருஷ்ணன் தரு

அபஜாரப்படாதே தங்கா் கபடனென்று யெந்தன் பேரில்
தபசாலி உனைப்போலேதம்மா சமர்களத்தில் தபசா
சுருள்] சத்துருவை ஜெயம் பெற்றிடுமைந்தனால்
மெத்தவும் புகழுனுக் கித்தலமீதிலே

சுபத்திரை கொச்சகம்

இத்தலத்தின் மீதிலுறை யெண்ணில் பலஜீவனுக்கு
புத்தமுதமானவனே பூபாரந் தீர்ப்பவனே
சித்தர்முத்தர் பத்தருமே சேயாசை மறப்பாரோ
தித்திப்பை யூட்ட வந்தீர் திருமாலேயு மக்கழகோ

கிருஷ்ணன் கொச்சகம்

திருவழ குடைய யெந்தன் செல்வ மருமகனபிமன்
பெருமையுடனே விளங்க பிரிய முடனன்னுளில்
அருமறையும் போதித்தேனயன் விதியப்படி யிருந்தால்
உருகுவதாலே துபயன் உடலுயிரும் நிலையில்லையே

பொது வசனம்

இவ்விதம் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பரமாத்மாவானவர் சுபத்திரைக் குதைரிய முந்தெளிவுங் கூறி[illegible] கையில் அதுசமையம் ஸ்ரீ துரோபதையானது பகவானைக்கான வருவது

ஸ்ரீ துரோபதை வருகிற கவி

உருவாகி யெல்லா உயிராகி யீரேழு
உலகாகிய வற்றிலுறையும்
பொருளாய் விளங்குந் திருமாலின் சோதரி
புகழ்வீர பாஞ்சாலன் செய்
பருமா மகத்தில் தருணியாய் தோன்றி
பாண்டவர் தனக்கு மனையாய்
பெருமானிலத்தோர் வறுமை தவிர்க்கும்
பிரிய துரோபதையும் வாராள்

தரு

வாராளிதோ தேவிப் பாஞ்சாலி மாயன் சோத
பாராதியோர்க்கும் பரிபாலி
தோராவடிவழகி துருபதேயன் குமா
தாரார் புகழ் படைத்த தருமரைவர்க்குப்பா
சத்தி சர்வகாரியச்
சித்தி தவசீலர்க்குப்
பத்தி வழியளிக்கும்
முத்தி மோன ஞானமும்

கருள்] நாலுமந்திர மீறிலுரைப்பவள்
நாலைந்தொன்கணுமே பருள் நிறைப்பவள் (கா
அருமை மாமனைக்கொன்றபாவி சாபித்தவனே
அந்தி மறையுமுன்னே தாவி
செருமுனைக்கண்ணில் நானே சிரசையறுப்பேனென்று
செப்பிய சபதமின்று எப்படியாகுமோ வென்று
தேடி இனைகாணாய்ச்சி
ஓடி உமாமகளாம்
வாடி வந்தேன் மாயன் முன்
நாடி நங்கை பொன்கூந்தல்
கருள்] கலைவளர முடித்திடு வேவிறை காமதில்
கவலிலா இராஜகோ பாலன் தொழுபவள் (கா

துரோபதை கந்தார்த்தம்

தொழுகழலுடையாய்த் துறாய் முடிபோமனே
முழுமுதற்சோதி முடிவிலா பரனே
பழுதிலா துதிக்கும் பக்தர்கு நல்லாய்
வழுவாதளிக்கும் மாதவப்புத்தா

தரு

மாயா சரணம் செழும்பவள
வாயா சரணம்
காயாம்பூ நிறவண்ணா கமலமலர்க்கண்ணா
தாயான பூதகியை சங்கரித்த அண்ணா

கிருஷ்ணன் கந்தார்த்தம்

அன்றுவென்றென்னை அன்பாய் துதிக்கும்
கன்றுணாதங்கா கதிர்மதி காளை
வின்றுடர் நான்கு வேதபா முனிவர்
மன்றுடர் போற்ற என்றுளுந் சீராய்

தரு

வாழ்கவே நானே உனக்கு நல்ல
வாக்கு தந்தேனே
சூழ்கடல் சூழ்புவி அனைத்தும்பெ ரோங்கவே
தாழ்விலா தெப்போதும் சஞ்சலம் நீங்கவே

துரோபதை தரு

சஞ்சலமில்லா தெப்போதும் தாழ்விலாது வாழுமென்று
[illegible]கிரவார்த்தை யாலுன்னைத் துயங்கலானேனே
[illegible]வைத்த மாயா வாஞ்சைத்துரியனாலே
[illegible]மன்னவன் மானக் கருப்பலானேனே
கருள்] கடல்கடந்துபோக கரை சேருதற்குள்ளாக
[illegible]குடைந்து மடிந்த பரிவியானேனே

கிருஷ்ணன் தரு

பாவியே மல்லதங்கா பாரினிலே பெண்களுக்கு
பத்தாவும் பாலன்பெரும் பாக்கியமம்மணி
ஓவியந்தனை நிகர்த்த உத்தரை சுந்தரியிருவர்
ஒருதுணையில்லாதழுக வாச்சுதம்மணி
சுருள்] உள்ளததுவேஞாயம் நீயோ உருகுவதோமாயம்
கள்ளனென்றெந்தனைக் கழருவதழகோ

துரோபதை தரு

அழகல்ல வென்றுரைத்த அண்ணுவே தூதுசென்று
அன்னுள் விரித்தகூந்தல் முடிப்பேனென்றீரே
கழல்சூடும் வாளபிமன் காதகப்பாதகன் சேனை
கடும்போரிலடியோடு மடிப்பேனென்றீரே
சுருள்] கட்டுரையிதுவாமா கண்ணீர் விட்டுஅழலாமா
பட்டுவிழச் செய்து பசப்புறீரிப்படி

கிருஷ்ணன் தரு

பட்டுவிழச்செய்தேனென்று கட்டுக்குலையப்பேசியென்
பட்சமாறப் பண்ணுதே தங்கையாரே
துட்டர்கள் சஞ்சயர்பேரில் தூறியே சமர்க்குச்செல்ல
துரோணன் தர்மர்மீதில்சீறி தங்கையாரே
சுருள்] துரிதமுடன்வருக அபிமன் துணிவுடனமர்புரிக
பரிதியுமறையுமுன் முறைதவறியே கொன்றுர்

துரோபதை கந்தார்த்தம்

கொன்றுர்களென்று நன்றுயுரைத்தக்
கோபால சூடாமணி
சென்றுயர்மேல்வருந் தீவிரமங்கிப்படியிற்
சேவகமென்சொல்லுவேன்
அன்றேல மென்று நின்றுளெனக்கு
அவமானகாத்த முகிலே
குன்றுதமான வென்றி வில்விஜயனுல்

தரு

குண்ணலாகினேனே கொடுஞ்சபதம்
பண்ணவிதந்தானே பகல்போமுன்னம்
திண்ணமுடன்கோனே செயிந்தவனை
துண்ணென தலைதானே துணித்துப்போரில்
சுருள்] சொற்படி முடித்திடு வாரோ தெரியேன்
எப்படியோ உன் இருதயமரியேன்

கிருஷ்ணன் கந்தார்த்தம்

அரியேனுனென்று விருதாவாயென்மேல்
அபசாரப் படலாகுமோ

துரியோனுஞ் சயிந்தவன் தெரியாமலணிவகுத்
திடசொல்ல துரோணமுனிவன்
சரியா வகுத்து உருமியே சமர்செய்ய
சங்கரன் தனுவாளியால்
வரிசிலை விஜயனும் முறிபடச்சேனையை

தரு

வாட்டி மடித்தானம்மா முற்பகல் தன்னில்
ஓட்டம் பிடிக்கயிம்மா உந்தன்மனதில்
நாட்டமேனே சும்மா ஞாயிறுமறைத்துக்
காட்டிப் பொழுதையம்மா கணநேரத்தில்
சுருள்] காதக சயிந்தவன் கழுத்தையறுக்குறேன்
கோதிலா துந்தன் கூந்தல் முடிக்குறேன்

துரோபதை கவி

முடிக்குறேனென்ற அண்ணா முற்பகல் போகயின்னுங்
கடிகைபதினைந்துக்குள்ளே காணமல் மறைத்துவைத்த
கொடியவன் சயிந்தன் தன்னைக் கொல்லாமற்போனல் தீயில்
மடிகுவாருடனே நல்வர் மாளுவாரென்ன செய்வேன்

கிருஷ்ணன் கவி

என்னனுன் செய்வேனென்று யிருதயங் கலங்கவேண்டாம்
துன்னலன் துரியன்சேனை சகாயு சகாயுவோடு
பன்னருமடலாயிரவாகுபட்டான் பிற்பகலுக்குள்ளே
மன்னவன் சபதந்தீர வகையது தேடுவேனே

பொது வசனம்

இவ்விதமாக ஸ்ரீ கண்ணனவர் துரோபதைக்கு தைரியம் கூறி இருக்க அது சமயம் அருச்சுனன் சமர் செய்ய வருவது காண்க

அர்ச்சுனன் வருகிற கவி

தேடியகலிகை சாபந்தீர்த்த மாயன்
செப்பிய மொழிப்படிக்கே சிவனார்தந்த
நீடிய மந்திரத்தால் குளமும்பட்சி
நீண்டதோர் நிழல் மரங்களுண்டு பண்ணேன்
பாடியே ஜலமுண்ணுந் துரியன் சேனைப்
படவாட்டிப் பறந்தாமன் பாதந்தன்னை
சூடியே தலை மீதில் பூஜை செய்து
துரிதமுடனமர் செய்யப் புறப்பட்டானே

தரு

அமரர் துயர்தவிர்த்ததீரன் சமர் முகத்தில்
அர்ச்சுன இராஜனிதோ வாரேன்
கமலக்கண்ணன் பாதத்தைத் கனவிலு மறவாசீலன்
காநகத் துரியன் சேனைக் களத்தில் மடித்தகாலன்

சுருள்] கதிரவன் மறையுமுன் இரதமதிலேறி
எதிரிசயிந்தனை வதைக்கவே மீறி (அ
வதைத்திட வெங்களப்போரில் நானே மாற்றலரஞ்ச
மாயவன் மொழிப்படிக்குத்தானே
மதிசூடுமீசன் தந்த மந்திரந்தனை ஜெபித்து
குதிரைக்கிளைப் பாரவே குளமதை உண்டுபண்ணேன்
சுருள்] கொடியவன் துரியன் படைகளுந்தடமதில்
கடிகியே ஆடவே பொடிபட வாட்டினேன் (அ
வாட்டினேன் புறங்கொடுத்து ஓட எந்தனைக்கண்டு
வாளரவக்கொடியோன் வாட
தாட்டியாய் துரோணர் வகுத்த சகடயூகச்சேனையை
பூட்டியே காண்டீபக்கணை தீட்டியே வதைக்க மாயன்
சுருள்] பொன்னடி தன்னையே சென்னியிற்சூடி
பன்னரும் வாணி விலாசம்பேர் பாடி (அ

அர்ச்சுனன் தரு

பாடிக் கோபாலா பரப்பிர்மசீலா
பாதாரவிந்தந் தன்னிற் பணிந்தேனே
சுருள்] பாவிசயிந்தவன் ஆவியை வாங்கவே
தேவனே யெனக்குமே திருவருள் புரிகுவீர்

கிருஷ்ணன் தரு

அருள்புரிவேனே வரிசிலையோனே
அஞ்சாதே சற்றும் ஆசீர் வதித்தேனே
சுருள்] ஆதித்தன்மேல் மறைவதின் முன்னே
வாதிசயிந்தனை வாட்டுவேனின்னே

அர்ச்சுனன் தரு

இன்றார்கள் கூடி எதிர்த்திட ஓடி
முன்றைகத் தேர் நடத்தி மடித்தோமே
சுருள்] முற்பகலாச்சுதே விற்படை வீரரால்
பிற்பகலெப்படி யாகுமோ பேசுவீர்

கிருஷ்ணன் தரு

பேசுவேன்றனே பூசுரன் துரோணன்
பிறைக வெங்கொடி யோனுக்குத் திடம்பேசி
சுருள்] பிடித்திட தருமனை அடுத்துமே நிற்குமுன்
கடுத்தஉன் சபதம் முடித்திட அரியேனேட

அர்சுனன் கவி

முடித்திட தருமன் தன்னை முனிந்துமே துரோணச்சாரி
பிடித்திட நெருங்காவண்ணம் பிரபல சாத்தகியுவீமன்
தடித்திட வதைக்கும் வீரர் சூழ்ந்துமே யிருக்கும்போது
முடித்திட வலிமையேது மாயத்தை யரிகிலேனே

கிருஷ்ணன் தர் தரு

மாயமில்லை யிது உபாயமில்லை
மாயமில்லை துரோணன் கன்னன் வருணன் மைந்தரிருவர்
மடிய அடலாயிரவாகுலை வதைக்கமத்தியானமாச்சே

அர்சுனன் தரு

ஆறுலென்று மதியம் ஆறுலென்று
மாறுகக் கொடியோன்பாவி மைத்துனன் சயிந்தவனை
தேனுறுந் துழாய் மூடியோய் சிரந்துணிக்கலாகாதோ

கிருஷ்ணன் தரு

ஆகாதப்பா நம்மால் ஆகாதப்பா
ஆகாது துரோணன் வகுத்த அணியதை உடைப்பதற்குள்
ஆதித்தன் மறைந்திடுவான் வாதியை கண்டு வதைக்க

அர்சுனன் தரு

கண்டுநாமே பகைவனைக் கண்டுநாமே
கண்டுமே வதைக்காவிட்டால் கழறிய சபதம்போல
மண்டுதீயினில் வீழ்குவேன் மாயவா உனக்கழகோ

கிருஷ்ணன் கந்தார்த்தம்

அழகல்ல வென்ற அர்சுன அவரவர்
பழவினைப்போல பலந்தரும் நீயோ
தழல் விழுந்திறக்கச் சாற்றிய சபதம்
விழலாகப்போமோ வெற்றிதானுமோ

தரு

மேலுமே நானே ஜெயம்புரியும்
விதமறியேனே
நாலுயுகந்தாண்டி நாழிகைப் பதினைந்தில்
பாலனை வதைத்தோனைப் பதைக்க சிரமறுக்க
[கருள்] படுகளந்தனில் பகைவர் வாடவே
விடுவேன் தேரதை சடுதிலேறுவாய்

அர்சுனன் கந்தார்த்தம்

ஏறுவா யென்று யியம்பிய சொல்லால்
தேறுதலில்லாத் தியங்கிடலானேன்
மாறுதலின்று மைத்துன வென்மேல்
ஆறுதல் வைத்து அமர்களந்தன்னில்

தரு

ஆதரிப்பீரே ஐயனே மெய்யா
பாது காப்பீரே
காதக சயிந்தனை கதிரோன் மறைவதற்குள்
சேதப்படவே வாட்டி சிந்தை துயரந்தீர
[கருள்] இருவடி சிர மீதில் சூடியே
தேரிலேறினேன் மீறிவிடுகுவீர்

கிருஷ்ணன் தரு

மீறி விடுத்தேனே வேகமாய்த் தேரதை நானே
மேலவர்க் கண்டுமே ஆவிப்பதறிடத் தானே

அர்சுனன் தரு

ஆவிக்கு ஆவியாய் ஆதரிக்கு மெந்தன் ஐயே
வாவியில் கிருஷ்ணா வாட்டினேன் சேனையை மெய்யே

கிருஷ்ணன் தரு

வாட்டியப் படையெல்லாம் ஓட்டம் பிடித்துமேமைத்துனரே
மாபாவித் துரியன்முன் வசனிக்கவாருனே மைத்துனரே

அர்சுனன் தரு

வாரானென்ற போதே மீறுதே கோபமும் மாயவரே
பாராசைப்பிடித்திட்டப் பாவையைப் பார்க்கிறேன் மாயவரே

துரியன் தரு

மாயனோடு வாள் விஜயன் வந்திடத்தேர் மீதிலேறி
தூயகுரு பாதம் போற்றியே கவசம்பூண்டு
துரிதமாகவே நடந்தேனே சமர்புரிய
நடந்துமே அமர்களத்தில் ராணுவங்களை களைதீர
தடந்தனிற் தண்ணீர் புசிக்கவே தனஞ்ஜெயன் கண்டு
சாடவே சினமிகுத்தேனே சண்டனைப்போல
மிகுத்தவில் விஜயதீரன் விசனமுற்றுமே யிறக்க
பகலவன் மறையுமட்டுமே பவனன் போல
பலமுடனே போர் புரிகுவேன் படைகள் சூழ
போரதிலர்ச்சுனன் மாயன் புறங்கொடுத்து ஓடிடவே
வீரமுரசு முழக்கினேன் விண்ணோர் நடுங்க
ஆரவாரந்தன்னைக் காட்டினேன் அணிமுகத்தில்

அர்சுனன் கவி

அணிமுகந்தன்னைவிட்டு யானைதேர்ப் படையைக் கூட்டி
திணிபுயத்துரியன் வாருன் தேர்வீரனென்னைக் கண்டால்
பணிவுடன் யோசனை தூரத்தில் பறந்துமே ஓடிப்போவான்
துணிவுடன் வருதுந் சேதி சொல்லுவீர் துளபமாலே

கிருஷ்ணன் தரு

சொல்லமனது வாடுதே துணிவாக அணிதாண்டி
துரியனும் வருவிதம் பொருபடையழியவே (சொல்
அல்லல்பட்டுமே உரைக்க ஆசிரியன் துரோணாச்சாரி
சுருள்] அழியாசாலிக் கவசமாலையை
கழுத்திலணியவே கதுமென வருகிறான்

அர்சுனன் தரு

கதுமென சமர்புரியவே மலர்க் கண்ணா மணிவண்ணா
கௌரவ துரியனுக் கெவருமே ஜெயித்திடா (கது மெ
சதுர்பெருஞ் சாலிக்கவசந் தந்திடவே துரோணருக்கு

சருள்] தப்பிலா மலது யெப்படி கிடைத்தது
செப்புவீரரியவே அற்புதப்பொருளே

கிருஷ்ணன் தரு

அற்புதஞ் சேர்தேவர் தம்மையே அடிக்க உடல் துடிக்க
அடல்பெருஞ் சூரர்கள் திடமுடன்கூடி (அற்பு
மற்புயவீரரை வெல்ல வாசவன் பிர்மனிடத்தில்
சருள்] வாங்கியளித்தா ஞங்கி ரீசமுனி
தாங்கியே துரோணர்க்குத் தந்திட பெற்றனன்

அர்சுனன் தரு

நந்திடுங் கவசம் பூண்டுமே என்னை தடுத்து சமர்தொடுத்து
நடைசெய்ய துரியவன் கொடியவன் சயிந்தனை (ந
அந்திப்படுவதின் முன்னம் எந்தவிதங்கொல்லப்போறேன்
சருள்] ஐயனே ஆழிக் கையனே மெய்யனே
செய்திடுஞ் சபதந் தீருமோ தெரியேனே

கிருஷ்ணன் கந்தார்த்தம்

தெரிகுவாய் சக்கரவாளக்கிரிதேசம் வளைந்தாப்போல
துரியவனுயிரைக் காக்கத் துரோணனுலணிந்து வாறான்
அரிதந்த வாயுதத்தால் அழியாதிக் கவசமாலே
வரிசிலை விஜயா உன்னால்

தரு

வாட்டவே வழியுந்தேட்லாம் மன்னன் துரியன்
ஓட்டமும் பிடிக்கப் பாடலாம்
தீட்டுவாய் சிலையில் பாணங் கூட்டமுங்காதம் பறக்க
சருள்] திடுதிடுவென்றுமே தேரதையானே
படைகள் நடுங்கிடவே விடுத்தேனே

அர்சுனன் கந்தார்த்தம்

விடுத்திடத்தேரை மாயன் மெல்லடி சிரமேற்கொண்டு
கடுத்துமே வன்னிதேவன் காண்டவ வனமழிக்க
கொடுத்திடும் வில்வளைத்துக் கொடியதோர்ப் பாணம்பூட்டித்
தடுத்தமர்ப் புரியவந்த சத்திராதி துரியன் சேனைத்

தரு

தத்தளித்து ஓடவிடுத்தேன் சரமதனை
சித்தமுங் கலங்க அடித்தேன்
சத்துருத் துரியனிட ரத்தினக்கிரீட மீதில்
பொத்திடவே பாணமும் புயத்திலும் முகத்திலும்
சருள்] புதையவே உதிரம் சிதறவே படைகள்
கதறியே மனமது பதறவே மீறி

துரியன் தரு

மீறியே சேனைகளெல்லாம் . விரட்டிஓட அடித்த
வில்விஜயா வீரமதைப் பார்க்கிறேன்

சீறியே சிலைவளைத்துக் கூரியக் கணைதொடுத்து
தென்திசைக் கதிபனிடஞ் சேர்க்கிறேன்
சுருள்] செங்கமலப் பாணம் விட்டேன் தேர்பரிசாரதிஉந்தன்
அங்கமதில் தைத்திடவே அநுமக்கொடியழிய

அர்சுனன் தரு

கொடியப் பாவியே உந்தன் முடியைத் துணர்த்திடவே
கொஞ்சமல்ல யெந்தனுக்கு மிஞ்சாதே
வடிவுள்ள கமலக்கணை ஒடிந்துபோகும்படிக்கு
வன்னிமுகபாணம் விட்டேன் எஞ்சாதே
சுருள்] வாகுடன் பிடிக்கணைகள் ஆகமுந்தேகமீனில்
வேகமுடனே விடுத்தேன் சோகமாகியோடிடவே

சூரியன் கந்தார்த்தம்.

ஓடிட விடுத்த பீடிலாயிடிக்கணை
சூடியக்கவசமேல் சாடவே கல்மழைத்

தரு

துளிபோலத்தெறிக்க துறகந்தேருந்
தூசிபோல் பறக்க
ஒளிவுள்ள சாரதி உள்ளந்துடிக்கவே
அளவில்லாக்கணைவிட்டேன் அங்கம் பதைக்கவே

அருச்சுனன் கந்தார்த்தம்

அங்கமுந்துடிக்க ஆவியும்பதைக்க
வெங்கோபமாக செங்கதிர்பாணம்

தரு

வில்லினில் தொடுத்தேன் மந்திரஞ்சொல்லி
வேகமாய் விடுத்தேன்
அல்லல்பட்டுநீயும் அணியுங்கவசமாலே
சில்லி சில்லியாக நில்லாமல் ஓடவே

சூரியன் கந்தார்த்தம்.

நில்லாது ஓடென்ற வில்லாளிவீரனு
செல்லாது நீயும் அல்லோலப்பட்டு

தரு

நகைத்துமேவாட சிலையில்பாணம்
தட்டினேன்ஓட
நகைத்தஉன்மேல் வீரப் படைகளுஞ்சூழவே
வகைதப்பி மாயவன் மலரடிவீழவே

கிருஷ்ணன் கந்தார்த்தம்

மலரடிதாழ்ந்து கலங்கியேநின்
நலம்புகழ் விஜயன் நலங்கெடுமென்

தரு

சங்கந்தொனி முழக்கினேன் சத்தசாகரங்
கத்துமோசைபோல் செங்களந்தனில் சிறப்பினேன்
பொங்கரா கொடியோன்சேனைப் புந்திமெலிந்துஓட
பற்குனபயப்படாதே பண்ணவர்க்கோமானளித்த
சுருள்] பரிதியிறெளிவேல் மறதியோநரகனை
சிரமதையறுத்த சரந்தந்தேன் விடுகுவாய்

அர்ச்சுனன் கந்தார்த்தம்

சரந்தந்தமாயன் தனைவலம்புரிந்து
பரந்தமாமறைப்பாதத்தில் வீழ்ந்து
புரந்தரன் கொடுத்த புகழ்பெரும்வேலை
கரந்தனில் வாங்கிக் கண்ணனுர்க் கனைவயை

தரு

கைநகக்கண்ணில் விடுத்தேன் வேலதைக்
கவசமறவே தொடுத்தேன்
பையரவக்கொடியவன் படைகளுங்கன்னனும்
ஐயோவென்று அஸ்வத்தாமனுஞ் சகுனியும்
சுருள்] அலறியே ஓடவே விலகிலாதேவர்கள்
நிலையது தவறியே நிலைவுவேருகிட

பொது வசனம்

இவ்விதமாக ஸ்ரீ கண்ணபிரான் கொடுத்த பாணத்தால் சூரியன் நகக்கண்ணில் ரத்தம் சிந்தும்படி செய்து நரகாசூரனை வென்ற வேலினல் துயோதனன் கொடுத்த கவசமாலையையறுக்க துரியோதனன் அவனுக்கு துணைவந்த அஸ்வத்தாமன், கன்னன சகுனி முதலியோர் புறங்கொடுத்தோடவும் அர்ச்சுனன் திருவுனைன் மீண்டும் சயிந்தவன்மேல் போர்புரியத் துடங்கவும் தேவர்கள் முனிவர்கள் மனம் வேறுபட்டுத் தியங்கவும், அது சமையம் தனிசங்கத்தொனியைக் கேட்ட தருமபூபதியானவர் கொலுவாகுதல் காண்க

தருமர் வருகிற கவி,

நிலமகட்கருட்புரிந்த நெடியமால் பாஞ்சசன்னியம்
விலகிலா தொனிக்கக்கேட்டு வீமன்சாத்தகியுஞ்சூழ
கலங்கள் பாதோயுத்தக் களமதிலரியவேண்டி
தலமெலாம் புகழுந்தரும பூபதிவருகின்ருரே.

தரு

புகலரிபுகழ்ந்து போற்றுந்திரன் போர்க்களமடி
பெருமைக்குணை தருமன் வாறேன்
கோபாலக்கண்ணன்பாதங் குறிப்பினில் நந்திசாருங்
சுருள்] குற்றமிலாசதுர் வேதமொன்ருனம்
தத்துவமுஞ்சதுர் வித்தையறிந்தவர்—பூ

அரிகிருஷ்ண னருச்சுன னுங்கூடி அமர் முகத்தில்
அரும்பாவி சயிந்தவனைத்தேடி
பரிதியுமறைவதற்குள் சிரமதையறுப்பேனென்று
சுருள்] பனிமொழிகூறியே படுகளம்போனார்
தனிமையாய் சங்கு சத்தமுங்கேட்குதே—பூ
சத்தமதைக்கேட்டவுடன்றனே எனது நெஞ்சந்
தத்தளித்துவாடலாகினேனே
வெத்திவில் விஜயராஜன் சித்தமுமிளைக்காவிட்டால்
சுருள்] வெங்களப்போரிலே பங்கயக்கண்ணனும்
சங்கமூதிடார் சந்தேகந்தெளியவே—பூ

தருமர் கவி

சந்தேகமாகுதையோ தபனனுமுச்சிதாழ்ந்தான்
எந்தனிளருகிருக்கும் மீடிலா தம்பிமாரே
சுந்திரமரியவேண்டுஞ் சாத்தகி தன்னையேவி
அந்தநற்புரத்தேசென்று அழைத்துமே வருகுவீரே.

சாத்தகிவருகிற கவி.

வருகவே தருமவேந்தன் வசனித்த வார்த்தைதன்னை
இருசெவிதன்னில்கேட்டு மீடில்லா தம்பிமார்கள்
அருகினில் துட்டத்துரய்மன் அதிபலப்படையிருக்க
தருவேலையாதோவென்று சாத்தகி புறப்பட்டாரே.

தரு

புரவலர்மதிக்கவந்ததீரன் போரில்மிகுத்த
திரமிகுசாத்தகி யிதோவாறேன்
வரங்கொடுக்குஞ் சீதரன் மாதவனுடன் சோதரன்
சுருள்] மாசிலாதகுண தேவகிமைந்தன்
தேசுமிகுந்த ராஜவசந்தன்—பு
இராஜன் தர்ம பூபதியைத்தானே துரோணாசாரியார்
நாடியேபிடித்திடாமல் நானே
வாசவன்மைந்தன் விஜயன் வாக்கியந்தவறிடாமல்
சுருள்] மாவலியோடு மேவியே அணிதனில்
தீவிரமாகவே காவல்புரியவே – பு
காவலில் அநேகவீரர்கள்கூடி தருமர்தன்னை
கட்டளைப்படி சூழவே தேடி
தாவியே வரவழைத்த சங்கதியரிவோமென்று
சுருள்] தபனனுமுச்சித் தாழவே சமர்தனில்
அபஜெயமோவென அதிவிரைவாகவே—பு

சாத்தகி தர் தரு.

அதிபலம்படைத்தசோதி மதிகுலமணிவிளக்கே
அரவிந்த பாதத்திற்கே சரணமையனே

அருச்சுனன்] அழகிய முகமது வாடியே மனமே
அழல்படு மெழுகென உருகியே தினமே

வருமர் தரு.

உருகும்விதமேதென்றால் திருமாலின் சங்கத்தொனி
பெருமுகத்தில் தனியாகக் கேட்டதின்றுமே

அருச்சுனன்] நிலைவிஜயன் மனந் தேங்கிநின்றதே
நிலைமையறிகிலேன் மலைபுயவீரா

சாத்தகி தரு.

மலைபுயவலுபடைத்த வாள்விஜயதீரன்
நிலைகாம்பிடித்து நின்றால் செங்களத்திலே

அருச்சுனன்] திருலோகந்தனி லுள்ளவரென்றாய்
உருவியெதிர்ப்பினு வெல்பவருண்டோ

தருமர் தரு.

வெல்லுபவரில்லையென்றாய் வில்விஜயனினைக்காவிட்டால்
வேறுநாதன் பாஞ்சசன்னியம் முழக்கமாட்டாரே

அருச்சுனன்] வெங்கதிரோனடி சாய்ந்துவிட்டானே
சங்கதியறிந்துவா சடிதியிற்றானே.

சாத்தகி கவி.

சடிதியில் வாருமென்றீர் தனுர்வேதக் குருவுமுன்னே
கொடியே பிடிக்காவண்ணங் காவலும்வைத்தார் போனால்
நெடியலே விஜயனென்னை நேரிலேகண்டாலுள்ளந்
துடித்துமே வெறுப்பாரையா சொல்வதுஞாயந்தானோ

தருமர் கவி.

ஞாயந்தானப்பாநீயும் நவின்றதையொத்துக்கொண்டேன்
மாயவன்சங்கு வாத்தியத்தால் மனப்பேதமாகுதிப்போ
தூயனின் துட்டத்தூய்மன் துணைவருமிருந்துகாப்பார்
நீயங்குசென்றுபார்த்தன் நிலைமையையறிந்துவாராய்.

சாத்தகி தரு.

விடையதையறிந்திடவேனானே எந்தன்
செந்தாரப்பாதம் வணங்கியெழுந்தேனே
நிலைசரங்கொண்டுமே சீறி நல்ல
தேசோமயமானத் தேரின்மேலேறி
மேலுமேலுங் கணைவிடுத்தேன் மீறி
கிரிட கிரதவன்மன் கிருபனையடித்தேன்
சாலுபக்கமாகினின் றெதிர்த்த அந்த
சேர்படை வீரரை நவிபட அடித்தேன்
வளைந்து ஓடிட்டேனடி விட
காக்கைகொடியோன் தம்பி மார்களுமேகூடி
வலியோடு சலசந்தனெதிர்க்க வாட்டி
மறைந்தந் துரோணனைத் தாண்டினேன் வதைக்க—ஜீ.

துரோணர் தர். தரு,

தாண்டியே போரவனுரடா நீ
சாற் முமுந்தனிடப்பேரடா
தாண்டியேசண்டைத் தொடுக்காமலென்னோடு
மீண்டுமேபோவது வீரனுக்கழகாமோ

சாத்தகி தரு.

அழகல்லவென்றுமேநானே நல்ல
அரசர் முறைப்படிதானே
பழுதென்றப்பால்போனேன் பார்ப்பனனைக்கொன்றால்
வழுவதில்லாவிட்டால் வதைப்பேனே அப்போதே,

துரோணர் தரு.

வதைக்கஉந்தனாலே ஆமோடா சதுர்
மறையவன் தீரமும் போமடா
சிதைக்கவே மீறியே சிலையை வளைத்துமே
நீட்டிவிடுத்தேன்பாணம் ஓட்டம்பிடித்திட

சாத்தகி தரு.

ஓட்டம்பிடிக்கு முன்னீயே சரம்
பூட்டினேன் ஒதுங்கிச்செல்வாயே
பாட்டகம்பாடி பருப்பு பச்சரிசிக்கு
பதிங்காதவழிபோகும் விகுலப்பிராமணா

துரோணர் கந்தார்த்தம்.

விதிகுலத்தானென் வீரத்தைக்கண்டுன்
மதியதுகலங்கி மனமது ஒடுங்கி
கதிமாறிப்போக கணக்கில்லா பாணம்
சதிருடன் தொடுத்து சாத்தகிநீயே

தரு

தாண்டி ஓடவே விடுத்தன் மீறி
சண்டமாருதம்போலடித்தேன்
மாண்டிடதேர்பரி தூண்டுவில்பாணமும்
பூண்டபோர்விருதுகள் பொடிபொடியாகவே

சாத்தகி கந்தார்த்தம்

பொடியாக உந்தன் புங்கமும்பிடித்த
கொடியவில்தேரும் நிலையுடன்பரியும்
மடிந்துமே உள்ளம் ஒன்றுமேபுரியா
துடிபோலசீயுந்தயங்கியே நிற்கச்

தரு

சரமாரியாக விடுத்தேன் ஒன்னிட
சயவீரந்தனைமடித்தேன்
இரவிபோல் தேரின்மேல் யேறியே வேகமாய்
சூரியனும் யெதிர்வர தாண்டியே சேனைக்குள்

துரியன் கவி

தாண்டி யத்துரகந்தேருந் துடிபெங்காலாள்யானே
பூண்டதோர்க்கலசமாலேப் பொடியாகத்துரோணருக்கு
மீண்டுமே சொல்வோமென்று மெலிந்துநான்வருகும்போது
தாண்டி சாத்தகியுள்வந்து யணியழித்தான் தடுப்பேன்

துரியன் தர் தரு

அணியிற்புகுந்துமே அழித்திட ஆணவமேதடா
ஆட்டியே பம்பரம் போலவே வாட்டுறேனிப்போதடா
ஆருமெதிரில்லையென்று சூரத்தனங்காட்டுகிறாய்
தேரும்பரிசாரதியில் கூராகக்கணைவிடுத்தேன்

சாத்தகி தரு

விடுத்திடுஞ்சரமதைத் தடுத்துமேகோபங் கொண்டனே
மேலுமேலுமே ஆயிரங்கணைகளைத் துண்டனே
விட்டேன் உனதுசேனைப் பட்டுமுறிந்தோடிடவே
தொட்டேனின்னமுங்கணை சோகமுற்று வாடிடவே

துரியன் தரு

சோகமுறக்கணை தாண்டி விடுத்திடுஞ் சூரனே
நரிபோலபறந் தோட அடிக்குறேன் தீரனே
தோகையந்த கோபியரால் நோகமத்தாலடிபட்ட
மேகவண்ணன் சோதரனே வெண்ணிலாசரம்விடுத்தேன்

சாத்தகி தரு

வெண்ணிலா கணையதைத் தட்டிவிலக்கிவில் வளைத்தனே
வில்லையொடித்துடல் சல்லடைக்கண்போல் துளைத்தனே
வீறுள்ள அரவக்கொடி தேருஞ்சாரதிக்குதிரை
கூராகப்பாணம் விடுத்தேன் குப்புறநீயோடிடவே

பொது வசனம்

இவ்விதமாக துரியோதனன் பாதசாரியாக ஓடுவதைக் கண்ட சாத்தகியானவர் கைகொட்டி நகைக்கவும் அதையறிந்து விருதவன்மன் துன்முகன் துஸ்வாசன் முதலியோர்கூடி யெதிர்க்கவும். அனைவரையும் அடித்து துரத்திமேலே நரநாரணர்திரு க்கூடத்தைத்தேடி சாத்தகி செல்லவும் மீண்டும் துரியன் தம்பிமார்களுக்கு துரோணர் புத்திகூறிக் கேளாமற் எதிரிட்டுச் செல்ல அது சமையம் கிருஷ்ணார்ச்சுனனை தேடிச்சென்ற சாத்தகியைக் காணுமென்று தருமர் வீமனை அனுப்பவேண்டி அழைக்க வீமன் வருவது காண்க

வீமன் வருகிற கவி

பரமன்றனுமெரித்தயீசன் பூஜையில் மிகுத்தசீலன்
அரவக்கேதனன் கூட்டத்தை அழிக்கவே வந்தகாலன்
பொருள்ள தருமவேந்தன் திருவடிக்காணவீமன்
சமத்தினைபுந்தாங்கி காவலில் மேவினானே

தரு

மேலவர் மனம்நடுங்க விண்டலத்தவரொடுங்க
தாவியே நடை நடந்துமே மதவீமசேனன்
சமர்களத்தில்வந்து மேவினுன்
சமர்முகத்தில் துரோணுச்சாரி எமனைப்போலெழுந்துசீறி
தமையனைப் பிடித்திடாமலே காவல்புரிய
சண்டனைப்போல் வந்துமேவினுன்
சண்டையில்நாலு எட்டாநாள் துண்டன்தூரியன்தம்பிமாரை
பண்டுநாள் சபதம்போலவே பத்திரெண்டுபேர்
பதைக்க உயிர்வதைத்தவன் சினத்துமீறி
வதைத்தேன் அலம்புதனை வாட்டினேன் கௌரவசேனை
கதைகரத்தில் கொண்டுசீறியே தருமவேந்தன்
கமலபாதங்காண வாறேனே

வீமன் தர். தரு

கமலமலர் திருவடிக்கு அண்ணுவே என் அண்
கரங்கூப்பி சிரந்தாழ்ந்தேன் அண்ணுவே
அமலமுகம் வாடியின்று அண்ணுவே எந் அண்
அடித்தவிதம்யானரியேன் அண்ணுவே
சுருள்] அணிமுகந்தன்னிலே திணிபுய வீரர்கள்
குணிசிலை தாங்கியே துணிவுடன் காக்கவே

தருமர் தரு

காக்கவே சயிந்தவனை அணிவகுத்திட துரியன் அணி
கண்ணனுங் காண்டீபன் போனு ரென்ன வானுரோ
சீக்கிரத்தில் பார்த்துவர சாத்தகியனுப்பினேன் வர கா
சென்றதுஞ் செல்லாததுந் தெரிய வில்லையே
சுருள்] தினகரன் மறையுமுன் செயிந்தவனைக் கொல்ல
செப்பினுன் சபதம் பிற்பகல் கழியுதே

வீமன் தரு

பிற்பகல் கழியுதென்ற பேதமேதுக்கோ அண்ணு பேத
பெருமா னருளிருக்க குறைவு நேருமோ
விற்பிடித்த காண்டீபனின் வீரத்தன்மையை தம்பி வீர
மேலுமே யரிந்த நீரும் மெலியலாகுமோ
சுருள்] வெத்திபெறுந்திட சாத்தகி தன்னையே
வெல்லவல்லவர்க ளெல்லையி லுண்டோ

தருமர் தரு

உண்டோ வென்றுய் வில்விஜயன் உறுதி போலவே விஜயன்
உத்தமதில் சத்துருவை வெற்றி செய்தாலே (உறுதி
கொண்டல் வண்ணனருச்சுனன் ஒன்று கூடியே அரு ஒன்
குற்றமில்லா ஜெயசங்கம் முழக்க வேண்டுமே

பன்] கோவலனுந்தனி சங்கந் தொனிக்கவே
ஜீவன் துடிக்குதே சீக்கிரம் சென்று வா

வீமன் கவி

சென்றுமே வாருமென்றீர் சிலைக்குரு துரோணருன்னை
...பிடி பிடித்துப் போகா காவலில் வைத்துப் போனான்
இன்றும் மைதனிக்க விட்டு யேகினல் விஜயனென்னை
...நல்ல வந்ததென்றால் நானென்ன சொல்வேனண்ணா

தருமர் கவி

நானென்ன சொல்வேனென்றாய் ஞாயந்தான் தமையன் வார்த்தைத்
...நுமே தவறலாமோ தம்பிநீ தயங்க வேண்டாம்
...னவன் துஷ்டத் தாய்மன் வலிபெற்ற தம்பிமார்கள்
...யில்லா திருக்க யிடரேது யேகிவாராய்

வீமன் தரு

...விட யானுமிதோ
...யடி தலைமீதில் அண்ணா
...த்தெழு மொழிபோல் சூடினேனே
...டா சிங்கமென மீறி
...தர்சர்ருடைகர் புகுந்தேனிதோ
...வர் மராடர் கௌசலர்
...கலங்க அடித்தேன் சேனைகளை
...தகத்தூரியன் தம்பி அணியில்
வேகமுடனே யெதிர்க்க விந்தன் விந்தரன்
வீரன் சித்திரசேனன் சுதர்ச்சுனன்
சோகமுறவே வதைத்தேன் குண்டலபோகி
...டி பெருந்தீர்க்கா சுசருமன்
...ருடன் தேரேறி லோசனனை
...தெதிர்த்த வீரர்களை நடந்தேன்
...தலைப்பிளந்தேன் வாட்டியிதோ
...ந்தகா லருத்திரன் சீறி போல

துரோணர் கந்தார்த்தம்

...ருத்திரன் போலமீறி உதிட்டிரன் தனைப்பிடித்து
...த்துரு பகைமுடிக்க சமயம் பார்த்திருக்கும்போது
...வத்திசேர் சூரியன் தம்பிமார்களை வெட்டிசாய்த்து
...ந்துமே மீறிப்போகும்

தரு

...பல வீமா நில்லடா அணியைத்தாண்டி
...ப்புறம் போகாதே வெல்லடா
...திருடனென்றுனைக்கண்டு சமரது புரிந்திடாமல்
...துவிட்டுப் போவதைப்போல் மூகலிவிழுந்துயேகும்

வீமன் கந்தார்த்தம்

பதறி யிருந்ததாலே முனிநாதா யெங்களுக்கு
தீர தனுர்வேதத்தை தெளிவித்தோராதலாலே
மோதமரெதிர்த்துச்செய்ய முறையல்ல வென்றுயெண்ணி
வேத வித்தகரே போனேன்

தரு

மெல்லடி சரணமையனே
நல்லதல்லவே துய்யனே — வெஞ்சமர்செய்ய
புல்லறிவுள்ளவனென்று — புத்தியில் நினைக்கவேண்டாம்
தொல்லையுலகுள்ளாரும் — சொல்லொணுப்பழியேயாகும்

துரோணர் தர். தரு

பழியாகும்மென — பரிவுகள்பேசுவதேதடா
படுகளத்திலும் — சாரங்காட்டவும் போமடா
வழிவிடுவேனென — முழுவதுமே நினையாதடா
வட்சனையின்றி நெஞ்சு — சுருதியா யொருகைப்பாரடா

வளைத்தேனே சிலை — தொடுத்தேனே கணை
விடுத்தேனே உடல் — துளைத்தேனே உனை
வந்தவழியே திரும்பி — பிந்தியே நீஓடிடுவாய்
அந்தகன் பதிக்கியிதோ — உந்தனை யனுப்பிடுவேன்

வீமன் தரு

உந்தன்சரமதைக் — கரமதில்பிடித்தேன் பாருமே
ஒடித்து எறிந்துமே — கடுத்தேன் மனமது தேறுமே
எந்தன் குருவை — யிதுநீதியல்ல நீருமே
எதிர்க்கவோ பெரும் — மதிப்புபோகுமே சேருமே

இளையேனே கனாங் — குலையேனே வீணில்
யலையாதே தேடல் — நிலையாதே நினை
மாதவசிலனே பொல்லா — பாதகத்துரியனுக்கா
ஆகினான் பகையிரிலும் — மோதமர்ப்புரியலாமோ

துரோணர் கந்தார்த்தம்

அமோவென்றெண்ணா — யேமாத்தவெண்ணி
சாமர்த்தியம்பேசும் — வீமாவுன்னுவி

தரு

சண்டன்பால்சேர — உந்தன்மனா
தயங்கியே சோர
தன்சடாயுதமுந்தன் — சாரதித்தேர்பா
துண்டங்களாகவே — தொடுத்தேனே பாணத்தை

வீமன் கந்தார்த்தம்

தொடுத்திடும் பாணந் — தடுத்துமேநெஞ்ச
துடித்திடதேரை — யெடுத்துமே வானி

தரு

தூக்கியேயெறிந்தேன் துரோணனுயிர்
போக்கவேயெறிந்தேன்
காக்கவேயெதிர்த்திட்ட காலாட்கள் தேரானைத்
தாக்கியே சாத்தகித் தனைவந்துக்கண்டனே.

பொது வசனம்

இவ்விதமாக வீமன் துரோணரைத் தேரோடுத்தூக்கி ஆகாயத்திலெறிந்து மேலும் வந்தெதிர்த்தவரை வாட்டிச் செல்ல துரோணர் ரதத்தோடு கீழே விழுந்து களைதெளிந்து பாசறைச்சேர முந்தி கிருஷ்ணார்ச்சுனனைத் தேடிச்சென்ற சாத்தகியானவர் வீமனைக்கண்டு சொல்வது

சாத்தகி தர். தரு

கண்டேனே மதவீமனைக் கொண்டேனே துயரந்தர் மனை
களமதில் தனிக்கவிட்டு வருகலாகுமா

வீமன் தரு

வருகநேரமானதிறல் மாசிலாயெனது அண்ணன்
இருதயம் வேறுமாகி யெனையனுப்பினர்

சாத்தகி தரு

அனுப்பியனுனணிமுகத்தில் தனுர்வேதக்குருவினோடு
அமர்செய்யத்துரியனாலே ஆனதேநேரம்

வீமன் தரு

ஆனதென்ருய்துரியன்தம்பி மார்களையடித்து துரோணரை
வானத்தில்தேரோடெறிந்து வாறேன் போகலாம்

சாத்தகி வேறு தர் தரு

போகவே நாமுமே மேகவண்ணன் பார்த்தன்
வேகமுடன் தேர்விடுத்துப் போகக்கண்டோமே நாம்
போயவர்கள்சேதி யறிவோமின்றுமே

வீமன் தரு

அரிவாசுதேவா உன் அரவிந்தபாதமே
அடியேன் பணிந்தேனென்னை யாளுமையனே சயிந்தன்
மடியவில்லையோ யின்னம் வழுத்துமெய்யனே

கிருஷ்ணன் தரு

அழுகுமடலாயிர வாகுசதாயுதாயு
படைவீரரை மடித்தோமே மகா
[illegible] அடித்தோமே

அருச்சுனன் தரு

அடித்தோம் கௌரவானை விடுத்தோமே [illegible]
[illegible] சொல்லுவீரே மேக
[illegible] [illegible]

சாத்தகி தரு

விள்ளவே திருமாலின் வெள்ளைசங்குதவாத்தியம்
வள்ளலே தனியாகக் கேட்டதினாலே தருமர்
மனதுகலங்கி யென்னை யனுப்பினார்மேலே

அர்சுனன் தரு

அனுப்பியத் தமையனைத் தனுர்வேதச் சாரியார்
அணியில் நெருங்கா காவல் வைத்தேனே மீண்டும்
திணிபுயத் தீராவர இளைத்தேனே

வீமன் தரு

இளைத்துமே சாத்தகி யின்னும் வரவில்லையென்று
எந்தனை யனுப்ப ஓடி வந்தேனே வந்து
அந்தணன் எதிர்க்க வானில் எறிந்தேனே

கிருஷ்ணன் தரு

எறிந்திட சந்தோஷமே தெரிந்திடத்தருமர்க்கு
எங்களுக்கே ஜெய மென்று நீயுமே க்ஷேம
சங்கவாத்தியந்தன்னை யேதொனியுமே

வீமன் கவி

தொனியுமென்றுரைத்தவாச துளவணி மாயாபோற்றி
தனிமையாயூகந்தன்னில் சஞ்சலமுற்ற அண்ணன்
பனிதமும் நீங்கவேண்டி பாசறை தன்னில் கேட்க
இனிமையாய் சங்கந்தன்னையே எடுத்துமே முழங்கினேனே

பொது வசனம்

இவ்விதமாக வீமன் கிருஷ்ணன் அர்சுனன் க்ஷேமந் தெரியும்படிக்கு சங்கத்தை தொனித்து மீண்டும் சயிந்தவனைத் தேடி சாத்தகி முதலியோருஞ் செல்ல வீமனால் அடிபட்டோடிய கன்னன் விடசேனன் துரியனிடம் முறையிடவும் துரியன் துரோணரிடம் முறையிடுவதை காண்க

துரியன் தரு

இனியேது வெற்றி யினியேது
கனிவான குருதேவா குனிசிலை விஜயனோடு
சுதாயுதன் சாத்தகிகூடி அதாகுதம் புரிகின்றாரே
சுருள்] காவல் கடந்திட விட்டீரே
மேவலனுக்குடன் பட்டீரே
காப்பதோ சயிந்தனை தீர்ப்பதோ தெரியேனே

துரோணர் தரு

காப்பதற்கே சயிந்தனை காப்பதற்கே
காப்பதற்கு சகுனிமாமன் கன்னன் வீர துர்ச்சாதனன்
பூப்பிளக்கவரு மீசல்போல் போர்வீரப் படையுடனே
சுருள்] பூரிசிரவ னலம்புதனே
வீரிய விகர்னன் துன்முகனே

[illegible] துன்மதன் ஜெய விஜயனிருக்கவே (கா

துரியன் தரு

விஜயனுக்கே போர் விஜயனுக்கே
விஜயனென்னும் அக்கினிக்கு வீமன்வீசுங்காற்றேயாகும்
ஜயமுள்ளசாத்தகி நெய்யுஞ் சார்ந்தொன்றாய் தகிப்பதுபோல்
[illegible] பார்த்துமே கலந்தாரே
[illegible] மாலையைக் குலைத்தாரே
[illegible]வேதியரே யினிகுறையகற்றுவீர் (வி

துரோணர் தரு

குறைதீர உந்தன் குறைதீர
குறைதீரப்பாண்டவர்சேனைக் கூடிவந்தெதிர்திடாமல்
[illegible]யாயிவ்விடத்தினில் யிடர்பட்டுநானிருக்க
[illegible] இக்காதே
[illegible] தப்பாதே
[illegible]செய்வாய் பானுவுஞ்சாய்ந்தான்

துரியன் கவி

பானுவுமே சாய்ந்தானென்றீர் [illegible]
[illegible] வாளியும் வில்லும்பெற்று
[illegible] சேனைகளெல்லாம் மடிந்தான்
[illegible] வார்த்தைதன்னை நம்பியே கெட்டேனையா

துரோணர் கவி

நம்பியேகெட்டேனென்று நானேதோயிவ்விடத்தில்
[illegible]யிருப்பதாக சொன்னாயுன்மைத்துனற்கு
[illegible] ஒன்றாகக் காத்திட்டாலும்
முன்புசெய்வினை போலாகும் முனைந்தமர்புரிகுவாயே

பொது வசனம்

இவ்விதமாக துரியோதனன் வார்த்தையைக்கேட்ட துரோணர் [illegible] துரியன் தம்பிமார்கள் கன்னன் முதலியோர்கூடி யெதிர்க்க வீமசேனன் அனைவரையும் அடித்து [illegible] கிருஷ்ணன் அருச்சுனன் சாத்தகியிருக்குமிடத் [illegible] அதுசமயம் சாத்தகியானவர் அலம்புதனை [illegible] வருவதைக்கண்ட துரியன் பூரிசவாவை அழைக்க பூரிசவாவுவருவதுகாண்க

பூரிசவாவு வருகிற கவி

[illegible] துரோணாச்சாரி மொழிந்திடும் வார்த்தைப்போல
[illegible] சதாயுதன் தனையெதிர்க்க
[illegible] அதிபலத்துரியன்காண
[illegible] பூரிசவாவு மேவினனே

தரு

[illegible] சமர்களத்தில் காவலன் துரியன் [illegible]

பூவிலயன் மாலொடுங்கவே பூரிசிரவாவு
போர்வீரசிங்கம்போல் வாரானே
பங்கக்கொடி வீமசேனன் பங்குனன்சாத்தகிதன்னை
அங்கத்தை பிளப்பேனென்றுமே பூரிசவாவு
ஆரவாரத்தோடு வாரானே
ஆரணிசிவன் வரத்தால் சூரன்சோமதத்தன் பெற்றோன்
வீரவில்வாள் கையில்தாங்கியே பூரிசவாவு
விண்ணவர்கலங்க வாரானே
விண்ணுமண்ணுந்தானதிர கண்ணனும் மனங்கதற
வண்ணவில்விஜயன்தன்னையே வானமர்தன்னில்
வாட்டியே மடிக்கவாரேனே மனோவேகமாய்

பூரிசவாவு தர். தரு

வாட்டமாகிமனம் வாட்டமதாகவே மன்னனே தூரிய மன்
வேட்டவலைபடும்மான்போல்மெலிவதென்ன மன்னனே து,ம,

தூரியன் தரு

மெலியமேவ விஜயனும் வீமனிஞ்சாத்தகி பூரிசவாவே
கலியதுபட ஒன்ருய்க் கலந்தமர் செய்குரூர். பூரிசவாவே

பூரிசவாவு தரு

கலியது உமக்கேனோ களமதில்புகுந்தமர் மன்னனே தூரி. ம
புலிபோல பிரியே போக்குறேனவர்களை (மன்னனே து. ம)

தூரியன் தரு

போக்கவே சாத்தகிப்போரிலே அலம்புகன் பூரிசவாவே
புரந்தந்துடவே திரங்கொட்டுவாட்டுரான் பூரிசவாவே

பூரிசவாவு கவி

திரயதுகலங்கு சென்சந்திகைந்திட வேண்டாம் போரில்
சரந்தொடுத்தமர்வினைந்த சாத்தகிதத்தளிக்க
கரமதில்வில்வளைத்துக் கணைதொடுத்தார்பரிந்து
சிரமதையறுத்துபார்த்தன் நீவிழச்செய்துவாறேன்

பூரிசவாவு தர். தரு

வாருஞ்சாத்தகி போரிலேஉன்னிட
வல்லாண்மைதனைப் பார்க்கிறேன்
வாளுறையுருவியவே மாட்டிக்கணையினால்
மறலிப்பதியினிற் சேர்க்கிறேன்
வந்தகப்பட்டாய் முந்தினாளென்னிட
தந்தைப்பகையதை யிந்நாள் தீர்க்கிறேன்

சாத்தகி தரு

தந்தைசோமதத்தனைப் பாட்டனார்
சாடிமீதரியா வீசாதே
எந்தனையிந்நாள் உன்னால் வென்றிட
லாகுமோ யெதிர்மொழிப் பேசாதே

வமனுக்கனுப்பிடவே தாமதமில்லாமலிதோ
காமனையெரித்தவன்போல் கணக்கில்லாபாணம்விட்டேன்

பூரிசவாவு கந்தார்த்தம்

கணக்கில்லாபாணந்தன்னைக் கண்டித்து சினமிகுத்து
குணத்தொனிகாட்டி வில்லில் கூர்முகப்பாணந்தன்னை
கனல்பொறி சிந்தினாப்போல் சாத்தகி உந்தன்பேரில்
பிணமாகப்போகவேண்டி

தரு

தொடுத்திட விடுத்தேன் விடுத்துவெற்றி
கதமுடன் படித்தேன்
அதமாகும் உனக்காக அரிமால் விஜயன்வீமன்
இதமுடன் வந்தாலும் எமபுரிசேர்க்கிறேன்

சாத்தகி கந்தார்த்தம்

எமனிடபதிக்குப்போக யாராலுமானாதிருந்த
உமதுயிர்பொந்தனுலே ஒழியவே சமர்களத்தில்
மலுமேயனுப்பிருக்க நானுன்னை விடுகுவேனோ
விமலனும் மனங்களிக்க

தரு

வில்லதை வளைத்தேன் வளைத்துபாணம்
விடுத்துமே துளைத்தேன்
பொல்லாதகாலத்தால் பூரிசவாவுநீ
மல்லுக்குவந்திட்டாய் நில்லாமலோடுவாய்

பூரிசவாவு தர் தரு

சொல்லாது ஓடுமென்று சொல்லுமுன்னே தேர்நடத்தி
கெண்டைச்சிலையில் கணை தொடுத்தேனே
வல்லுயிரொழியரதம் மாபரிசாரதி
படிபட கோடிகோடி விடுத்தேனே

சாத்தகி தரு

படிபடத்தேர்பரி இடிபடவில்லது
ஒடியவே கணைபல விடுத்தேனே
அடிபட உன்னுடல் பொடிபொடியாகவே
ஆங்காரத்துடன்ஜெயம் படித்தேனே

பூரிசவாவு வேறு தர் தரு

ஆங்காரங்கொண்டு யெதிர்த்தேனே ரதம்
ஒடியவே மேழே குதித்தேனே
தாங்காத கோபத்தால் தடக்கையில் வாளேந்தி
பாய்ந்தேனன் குவியை வாங்கவே

சாத்தகி தரு

ஆவியாங்க உன்னாலாகுமா வில்
அழிந்தாலும்பயென் லவிபோகுமா

பாலித்தூரியன்மனம் பதறிக்கதறவே
ஜீவனைவாங்கவே சிறிவாளெடுத்தேனே

கிருஷ்ணன் தரு

வாளெடுத்தெதிர்க்கவே மைத்துனா என்
மனமது வாடுதே பற்குணா
காளையுன்சீஷனைக் காத்துக்கொள்ளிவ்வேளை
காரியமிஞ்சுதே போர்முகந்தன்னிலே

அர்ச்சுனன் தரு

போர்வாளேந்தியிருபேருமே யுத்தம்
நேர்மையுடன்செய்யப் பாருமே
கார்வண்ணாஉன்சொல்போல் கையிழைத்தோனுக்கு
சார்பாகக்காப்பது தருமநீதியாமோ

கிருஷ்ணன் தரு

நீதியல்லவென்றாய் நேரிலே நம்மை
நேசித்துவந்தோரைப் போரிலே
வாதிகள் வதைக்கவும் மைத்துனா அவர்களைப்
பாதுகாத்திடாமல் பார்ப்பது தருமமோ

அர்ச்சுனன் தரு

தருமமோயிருவரின் தீரமே வெற்றித்
தன்னையறியாமல் ஓரமே
உருமியே யெதிரியை ஒழிப்பதுஞாயமோ
திருமாலே யெனக்குக்கை யிருப்பதிரண்டுதானே

கிருஷ்ணன் கந்தார்த்தம்

இரண்டுகையென்றாய்நீயும் யென்னையேஒருவன்மீறி
உரங்கொண்டு அடிக்கும்போது உதவிபுஞ்செய்யமாட்டாய்
திரமுடனுனக்குத்தேரு செலுத்திடாதுயிர்பிழைத்துப்
புரவலாதனிமையாகப்

தரு

போரதுநன்மையாகுமே இல்லையேயெலந்தன்
சீரதுகுன்றிப்போகுமே
சாரதிதேர் குதிரைத் தன்னையும் வில்லையுங்காத்து
சத்துருதனை ஜெயிப்போன் வெத்தியதிரதனென்றே
சுருள்] சாற்றுவார்நாமம் மாற்றலனைக்கொல்ல
வேற்றுமையாகத் தூற்றிடலாமோ

அர்ச்சுனன் கந்தார்த்தம்

தூற்றிடலாமோவென்று துளவணிமாயாயென்னை
மாற்றமதாகப்பேச மனமதுவாடி நெஞ்சந்
தேற்றியே காண்டீபத்தில் சிவன்வாளிதன்னைப்பூட்டி
சீற்றமதாகப்பூரி சிரவன்வாளேந்துங்கையை

தரு

[illegible] துணிக்கவேண்டி
[illegible]
[illegible] ஆதிமாயவன்தம்பி
[illegible] ளமர்செய்யும் வகைநோக்கி

பூரிசவாவு தர் தரு

வாளெடுத்தமாயன்தம்பியே நீயும்
வந்தகட்டாயதம்பியே
[illegible]னையைக் கொல்லும் விதம்போல
காலினாலே வெட்டித் தள்ளிவதைக்கிறேன்பார்

சாத்தகி தரு

வெட்டியே தள்ளிடானே உன்னைக்
வெட்டியே கொன்றுபாய்ந்தேனே
வெட்டியுதைத்துமே யிடிக்குரல் காட்டியே
வெட்டிடவாளை வீசினேன்பாரடா

பூரிசவாவு தரு

வீசினவாளைத்தட்டியே உன்னை
வீழ்த்தினேன் பூமியில்வெட்டியே
[illegible]போல பாதத்தால்மிதித்துமே
[illegible]முடித்தலைத் துணிக்கவாளோங்கினேன்

அர்ச்சுனன் தரு

துணிக்கவாளோங்கியபோது மாயன்
சொல்லியவார்த்தை தப்பாது
[illegible]த்தைக் குறிதவறுதேவி
[illegible]தன்னையே அறுத்தேனிமைக்குள்ளே

பூரிசவாவு கவி

அறுத்திட்டாயெனதுதோளை ஐயையோ அமர்களத்தில்
[illegible]புரியும்போது ஒருவனுக்குப்பரிந்து
[illegible]யிப்படிக்கு வீழ்த்திட ஞாயந்தப்பி
[illegible] வஞ்சகம் பண்ணலாமோ

பூரிசவாவு தரு

வஞ்சகஞ்செய்யலாகுமா வாள்விஜயாஉன்
[illegible]
[illegible] கற்பித்தபோதனேயோ
[illegible] நெஞ்சமுங்கலங்கிடவே-வ
[illegible]மே கற்பித்துவைத்த
[illegible]மே
[illegible]புத்தியை யிமையவர்லோகஞ்சென்று
[illegible] வந்தாயோ நீயிப்படிக்கு-வ

அர்ச்சுனன் தரு

இப்படிக்கு என்னைப்பேசாதே இருதயத்தில்
எண்ணிப்பாராமல் விசாதே
ஒப்பியே துணைவந்தோர்க்கு உயிர்போகும் வேளைதன்னில்
கைப்பிடியாய்க்காத்திடாமல் கண்ணாலேபார்த்திருப்பாரோ
 நோவதைவிட்டு
பார்த்திருந்த சூரியன் தன்னையே
பதறியிகழாதே முன்னையே
சாத்திர முறைதவறி தனையன் அபிமன்னனை
சண்டாளர்கள் கூடிக்கொல்ல கண்டிருந்தவனே நீயும்--இ

அர்ச்சுனன் கவி

நீதிகள் பேசவந்தாய் நீமகா புத்திசாலி
மோதமர்தனிலே நேற்று முன்னும் பின்னுங்கூடி
கோதிலா பாலன்தன்னைக் கொன்றதைக்கண்டிருந்தும்
பாதகமென்றஞ்சாமே பரமேசன் பதஞ்சேர்வாயே

பூரிசவாவு கவி

பதவியுமடைவாயென்ற பற்குனவென்றோள் வெட்டி
இதமெனக்குரைக்கவந்தாய் யினியென்ன செய்யப்போறேன்
மதிதிரூடுமீசா வாள்மீதில் வீழ்ந்துயானும்
நதியினில் மடியலானேன் நஞ்சமுன் பாதந்தானே

சாத்தகி தரு தர்

தானே மடிவேனென்றத்தடியனே உன்னைத்
தாக்குவேன் பாரடா கொடியனே
நானேவீரனென்று நாடியமர்க்குவந்தாய்
வீணேஎன்னுயிர் விடவேமிகவுநொந்தாய்

அர்ச்சுனன் தரு

நொந்தவன் தன்னைவிட்டுப்போதே மனம்
நோகவே பேசியதே
கொந்தனல்போலவே கொதித்துவாவோங்கியே
கூறிருசெய்வது யாருக்கடுக்காது

சாத்தகி தரு

அடுக்காத பிழைகூறிமேல் என்னை
அழுத்திமிதித்திட்டபாவி
துடுக்கடங்கியேதோன் துணிந்துவீழ்ந்தாலென்று
தடக்கைவாளினாலே தலைவேறுத்தள்ளினேன்

அர்ச்சுனன் தரு

தள்ளரும் பாதகத்துரியனே சொல்லத்
தானமர்செய் பூரிசிரவனே
வள்ளலே சாத்தகி வாளமர்செய்துப்பின்
வாங்கியகாரணம் மாயவா உரைசெய்வீர்

கிருஷ்ணன் கந்தார்த்தம்

உரைசெய்வேன் தேவகியாள் சுயவரத்தில்
உதாரகுண சூரசேனன் சினியென்பாட்டன்
தரையாளுமன்னவர்கள் தன்னைவென்றென்
தாயாரை ரதமேற்றிச்செல்லும்போது
துரையான சோமதத்தன் சினியென்போர்மேல்
தொடுத்தமராலடிபட்டுச் சோர்ந்துவெள்ளைப்
பிறையணிசிவனால் பிள்ளைப்பெறுகவேண்டி

தரு

பிரியமுடன் தவஞ்செய்தானே ஆதிகாலத்தில்
நெறிதவருமலுய்தானே
பரிவுடன் பரமநாதன் பகர்ந்தவரமேதென்றால்
பகைவன்சினியுமாண்டான் மிகவும் விசனம்வேண்டாம்
[அருள்] பாசமுடன் சினிப்பேரப்பிள்ளையை
பூசல்வெல்வானென போரில்இளைத்தனன்-பி

வசனம்

என்தாய் தேவகி சுயவரகாலத்தில் என் பாட்டன் சூரசே னன், சின்னபாட்டன் சினியென்பவருஞ்சென்று சகல ராஜர் களையும் வென்றுதேவகியை ரதத்திலேற்றிச்செல்ல, சோமதத்த னைவன் சினியென்பவரோ டெதிர்த்து தோல்வியடைந்து பகைவரைக் கொல்லவேண்டி பரமனைநாடி தவம்செய்ய பரமன் நேரிலேதோன்றி, உன்பகைவனே மாண்டுவிட்டான் ஆனதால் உன்கால்வழியில் பிறக்கும் பிள்ளையானவன் அந்த சினியினுடைய பேரப்பிள்ளையை வெல்வானென்று வரங் கொடுத்தார். அதன்படிக்கு பூரிசரவாவால் சாத்தகியிளைத்த தற்கு காரணம் அர்ச்சுனா எதுவுங் காரணமில்லாமல் நடவாது

அர்ச்சுனன் கந்தார்த்தம்

இளைத்திடா துரியன் துரோணர் யீடில்லா கன்னன் பத்ம களத்தினிலொன்றாய்க்கூடி சயிந்தனைக்காவெண்ணுது வளத்தினில் காத்துநின்றார் கதிரோனும் மேற்கேசாய்ந்தான் விளைத்தமர் தனிலேயானும்

தரு

சொல்லுவதெப்படியரியேன் வேணுகோபாலா
சொல்லது கெடுமோதெரியேன்
செல்வனு மடிந்தபோதே செத்திருந்தால் தோஷமில்லை
சொல்லாதிறந்தால்பகைவர் கொஞ்சமாய்ப்பழிப்பாரோ

கிருஷ்ணன் கவி

நிற்பது துரோணன் பாம்புக்கொடியவன் சேனைவெல்லவும்
சுழிப்பதுமூடுமுன்னே வெங்களப்போரில்நின்று

அறிப்பது உன்னாலாகும் ஆயாசப்படவும்வேண்டாம்
குறிப்பது வந்திடாது கடிந்தமர் துடங்குவாயே

அர்ச்சுனன் தர் தரு

துடங்கியே சமர்களத்தில்   திடமுடன்வில்லைவளைத்து
சொல்லரும்பாணமதனைத்   தொடுத்தேனே
அடல்புயவலியுடனே   உடையவேபத்மவியூகமும்
அமோகமாகவே   விடுத்தேனே
சுருள் | அஞ்சாதநெஞ்சமுள்ள   வஞ்சகப்பாவிபடைகள்
பஞ்சாப்பறந்திடவே   சஞ்சலமறும்படிக்கு

சூரியன் தரு

சஞ்சலந்தீரும்படிக்கு   வெஞ்சுடர்மறைவதற்குன்
சயிந்தவன்தனை வதைக்க   லாமோடா
கஞ்சமலர்க்கண்ணனுடன்   துஞ்சிடவேசெய்திடுவேன்
காண்டீபா யெனையுவெல்லப்   போமோடா
கற்பகாலமானாலும்   மற்புயசயிந்தவனை
காணமுடியாது உன்னால்   வாணாளழிந்திடுவாய்

அர்ச்சுனன் கந்தார்த்தம்

வாணாளழிக்கத்   தோணுதப்பேச்சு
வீணாகயென்முன்   விளம்பிடலானாய்

தரு

மீறிடவே அடித்தேன்   சேனைகளெல்லாம்
வீரிட்டுவிழவே மடித்தேன்
காரிடி முழக்கத்துடன்   மாரிபோல்கணையதனை
மேருசிவன்வில்வளைத்து   நூறுபத்துகோடியென
சுருள் | விட்டேன் அணியினில்   பட்டுஉடைந்திட
துட்டன்சயிந்தனை   வெட்டிஜெயித்திட

கிருஷ்ணன் கவி

ஜெயங்கொளவிஜயன் ஜெயிந்தவன்வெளியே
பயமிலாயுறப்பட பானுவையானே
மயமிகுமாய்கையால் வலக்கரத்திருக்கும்
வியன்மணித்திகிரியை விடுத்துமேமறைத்தேன்

அர்ச்சுனன் கவி

மறைந்தானே பொழுதுஐயோ மாயவா அரிகோபாலா
உரைசெய்த சபதம்போச்சே உலகமுயிருளதாச்சே
விரைசெறிகமலபாதா மெஞ்ஞானசோதிநாதா
இறையவாதீயில்வீழ்ந்து யிறக்கவுமாகினேனே.

அருச்சுனன் தரு

ஆகமுந்துடி துடித்து சங்கரனே   ஆதிசங்கரனே
அக்கினியில் வீழ்கலானேன்   சங்கரனே
நாகவெங்கொடித்தரியன்   சங்கரனே ஆதி சங்

நகைக்க வாறுயிர் மறந்தேன் சங்கரனே
ஆறுயிரென்பாலகனை சங்கரனே ஆதி சங்
தூறுசெய்து கொன்றவனை சங்கரனே
சூரியன் மறையாமுன்னம் சங்கரனே ஆதி சங்
வீரிடவதைப்பெனென்றேன் சங்கரனே
பாவியைநான் கொல்வதற்குள் சங்கரனே ஆதி சங்
பானுவுமறைந்தானையோ சங்கரனே
ஆவியும் பதறுதையோ சங்கரனே ஆதி சங்
அருளியவரமும்போச்சே சங்கரனே
தேசபாசபந்தம்விட்டேன் சங்கரனே ஆதி சங்
தேவாஉன்னடைக்கலமே சங்கரனே
ஈசாபரமேசாயானும் யினிபிறவாமல் சுவாமி யினி
யிணையிலாபதமருள்வீர் யேகநாதனே

அர்ச்சுனன் தேவாரம்

நாதாந்தஜளியுமாகி நவிலருஞானமாகி
வேதன்மாலீசன்தேவர் விரிமறைப்பலவுமாகி
மாதாபிதாவுமாகி வகைபாலதேவனுமாகி
பூதலம்பறவிநின்ற புராரியே போற்றி போற்றி

அர்ச்சுனன் தரு

போற்றினேன் பஞ்சப் பூதநாதனே ஓமகாதேவா
பொன்னடிதன்னில் என்னைசேருமே
காற்றமானயிக்கூடெடுத்துமே ஓமகாதேவா
கானேபொல்லாதப் பாவியானேனே
ஊற்றத்துருத்தியால் உன்னாளெல்லாம் ஓமகாதேவா
உலகம்புழிக்கலானேனையையோ
கூற்றுநிகர்த்த பாலன்தன்னையே ஓமகாதேவா
கொன்றப்பரம சண்டாளனுனேன்
ஆற்றுதலில்லா நெஞ்சமானேனே ஓம் ஆதிசிவமே
அங்கியைவல மாகசுற்றினேன்
தேற்றினேன் மனக் தீயில்வீழ்கவே ஓம் ஆதிசிவமே
திக்கிவேறில்லை சிவலோகந்தாருமே

கிருஷ்ணன் தரு

சிவலோகபதவிசேர மைத்துனரே எந்தன்
ஜீவனுந்துடிங்குதையோ மைத்துனரே
பவமெடுத்துயிருவருமே பாலும்நீரும்போல் கூடிப்
பழகியநேகம்மறந்தாய் வீழ்குவேன்முன்னே

அர்ச்சுனன் தரு

வீழ்குவேனுனென்றுரைத்த மேகவண்ணனே உந்தன்
விளையாட்டை யாரறிவார் வேறுகாணனே

பாம்புவிஷமிருசையுண்டோ பக்தர்மெய்யனே என்னை
பரிகாசம் பண்ணுறீர் பஞ்ச வாளிகையனே

கிருஷ்ணன் தரு

பஞ்சவர்மேல்பட்சம்வைத்து பட்டபாடுமே அப்பா
பற்குன அறிந்திருப்பாய் ஞான்கெட்டகேடுமே
நெஞ்சினில் நினைந்திடாமல் நீங்கி யன்னையேவிட்டு
நெருப்பினில் மடியப்போராய் நிலைகலங்கியே

அர்ச்சுனன் தரு

நிலையதுகலங்கிவாட நேசம்மறந்து ஐயா
நீலமேகவியாமளனே ஜாலஞ்செய்கிறீர்
சிலையதைப்பெண்ணாகச்செய்த சீதப்பாதமே என்
சிந்தைவைத்தேன் செந்நீமூழ்க எந்தன் மணமே

கிருஷ்ணன் கந்தார்த்தம்

மணமேநிறைந்த மலரேசிரந்த
மகிபாயெனக்கு துணைவா
குணமேமிகுந்த உனையேபிரிந்து
குவலயத்தின்மீதிலே
கணமேதரிக்கேன் இனிதேசுகித்து
கடமும்வளர்க்கவருமோ
தணமேவிறக்க துணிவேனோயென்னை

தரு

தனியாகவிடலாமா சந்திரகுலமணி
நொந்துபதறியே இனிவாதைப்படலாமா
பனிரெண்டாநாளமரில் பகதத்தன்வேல்தடுத்தேன்
பட்டிடவருணன்சேயர் விட்டதண்டமுங்கெடுத்தேன்
சுருள்] படைமுகந்தன்னிலே கெடுதிகளிப்படி
தடையிலாதடையவும் கடமையுமாச்சே

அர்ச்சுனன் கந்தார்த்தம்

கடலாழிவண்ணா அடியார்களுள்ளங்
கண்டருள் கருணை வடிவே
உடலோடு வாழும் உயிரே யென் எண்ணம்
உங்களுக் கரிய வெளிதோ
அடலாயிரவாகு படவே யெனக்குநல்
அருமா மறை தந்தவா
விடலாமோ பானுவுங் குடபால டைந்திட

தரு

மிகவுநா னரியேனோ நீர் மிக்கவே அழகுறீர்
அக்கரையாகவே மகிமையுந் தெரியேனோ
திகைத்திடத் தூரியனாலே ஜெயசங்கம் முழக்கினீரே
பகைவன் சயிந்தவனை பதைக்க வந்தக்க லாகாதோ

சுருள்] பாடியில் கோபிய ராடிட நீரினில்
வேடிக்கை காட்டிய வேணுகோபாலா

தருமர் தரு

வேணுகோபாலா உந்தன் விளையாடலாறரிவார்
வெங்கதிரோனைக் காட்டி ஜெயன் தன்னாலே
சுருள்] மேவலன் சயிந்தவன்
தேவனே முடியாதோ சித்துகள் காட்டுநீர்

கிருஷ்ணன் தரு

சித்துகள்னுன்காட்டவில்லை மைத்துனன்
பத்தினி யென் தங்கைதாலி
சுருள்] பதமரியாமலே
மிதமிலாசேதி விளம்பி

வீமன் தரு

ஞாயமாமோ வென்றுரைத்த மாயவா
நாடகத்தை யாறரிவார்
சுருள்] நதியணி சிவன்கை விதிசிரந்தவிர்த்தவா
மதுகயிடவர்தமை கதுமென வதைத்தவா

கிருஷ்ணன் தரு

வதைத்தவனிது வரைக்கும் வாள்விஜய
பதைக்கவே உயிரிழக்கும் பாவியா
சுருள்] பஞ்சவரேயதை நெஞ்சினிலரியா
வஞ்சகனென்றெனை மாற்றம் பேசுநீர்

துரோபதை தரு வேறு

மாற்றமிலா மணி வண்ணா இன்று
வாடுதே யென்மனம் நண்ணா
தேற்றியே யெந்தனை செங்களப்போரிலே
சிலைவீரன் தன்னையே தீயில் மடியவைத்தாய்

கிருஷ்ணன் தரு

மடியச்செய்ய வில்லை தங்கமே இன்று
திடுக்கிடுதே யெந்தனங்கமே
கடிகைப்பதினைந்தில் காதகன் சயிந்தனை
காலன் பதிசேர்க்க மேலும் நினைத்தேனே

சுபத்திரை தரு

மேலுக்குப் பேசாதீரண்ணா உந்தன்
விளையாடலரிவாரோ நண்ணா
பாலுக்குங் காவல் பூனைக்குந் தோழனாய்
கோலங்கள்செய்துயென் தாலியிழக்கவைத்தாய்

கிருஷ்ணன் தரு

தாலியறப்பார்த்திருப்பனா இன்று
தனஞ்ஜெயன் தீவழப் பொறுப்பேனா

கூலிக்காரத மோட்டிக் கொண்டுவந்தேன் னுநம்
கொஞ்சமு மரியாமல் நெஞ்சம் புண்ணாக்குராய்

அர்ச்சுனன் தரு

புண்ணுக்குள்ளே சுடுகோலு இன்று
நண்ணு புகுத்தினீர் நாளு
கண்ணுக்குள்ளே கரு மணியெனக்காத்துமே
மண்ணில் மடிய விட்டீர் எண்ண மரியப்போமோ

கிருஷ்ணன் தரு

எண்ணமில்லா யென்னைவிட்டுமே இந்த
எரியில் வீழப்போராய் கெட்டுமே
அண்ணலே உனக்கு முன் அக்கினியில் வீழ்ந்து
விண்ணவர்ப் பதிபோரேன் விஜயா தடுக்காதே

தூரியன் கவி

விஜயனுந் தீயில் வீழ்க வெங்கதிர் மேற்கேமாய்ந்தான்
கஜமிடர் தீர்த்த மாயன் காண்டீபன் முதலாயுள்ளோர்
புஜவலி குன்றித்தீயில் புகுந்திறப்பதை நாம் காண
அசைவிலா சயிந்தவனை பத்ம அணிகடந்தழைத்துச்செல்வோம்

பொது வசனம்

இவ்விதமாக விஜயன் முதலோர் தீயை வலமாக வருகையில் துரியோதனன் சூரியன் மறைந்து விட்டதென்று சயிந்தவனை ஆனைமேலேற்றிக் கொண்டு அர்ச்சுனன் முன்னே வருவது காண்க

சயிந்தவன் வருகிற கவி

செல்வனும்மாண்டதாலே தீயினில்வீழ்வோமென்று
சொல்லியசபதம்போல சூரியனஸ்தமானன்
வில்விஜயனுந்தீயில் வீழ்வதைக்காணவேண்டி
சல்லவரிமுழக்கத்தோடு சயிந்தவன் புறப்பட்டானே

தரு

சயிந்தவராஜதீரன்வந்தேன் சமர்களத்தில்
தனஞ்செயன்மடியவெற்றி தந்தேன்
கயத்தின்முதுகிலேறி காகளம்பூரிகைபேரி
கடலொலிபோலவே சத்தமுழங்கிட—ச
அடல்புயவிஜயனும் அங்கமுங்கலங்கிட
அகமது மிகவுங்களித்தேனே மேற்குதிசையில்
ஆதித்தன் மறைந்திடவேதானே
பகலதுமறையலாச்சு பயமும் பறந்துபோச்சு
சுருள்] பன்றிக்கொடியது பறந்திடசீறி
வென்றி நமக்கின்று வந்திடமீறி—ச
மீறியே விஜயராஜன்தானே விருதுநீங்கி

வீரியமதனை யிழந்தாயே
சூரியன் மறைந்திடவே சோர்ந்துமே அக்கினிதன்னை
சுருள்] சுத்தியேவைத்து வந்திடகண்டேன்
மெத்தவே மனமகிழ் வானந்தங்கொண்டேன்—ச

சயிந்தவன் தர் தரு

ஆனந்தமானேன் ஆதித்தன்தானே
வானம்பறவிமேற்கே மறைந்தானே
சுருள்] மைத்துனர் பற்குணன் செத்திடதீயினைக்
சுந்திக்கதறியே சுத்தியேவருகிறான் ஓ

துரியன் தரு

சுத்திடத்தீயை மெத்தவேமாயன்
சித்தங்கலங்கியேதேர் விஜயனுமே
சேரவேதீயினில் வீழவுமாச்சே
சுருள்] சிந்தைகலங்கின தெல்லாமும்போச்சே
போச்சுதே துன்பம் பூதலத்தின்பம்
பொங்குங்கடலெனவே பெருகிடவே
சுருள்] புகழ்பெரும் அத்தின புரிநகர்சீரே
தகமையுடனிருந் தாளவேநீரே

துரியன் தரு

ஆளவேயிருந்து சூளதைமறந்து
மாளவேவாள்விஜய ராஜனுமே
சுருள்] மாமதயானைமேல் சேறியேநாமே
தாமதமில்லா பார்த்திடுவோமே

சயிந்தவன் கவி

பார்த்தனுமென்னை நாளைப்பதினன்கில் மடிப்பேனென்று
நேர்த்தியதாக நேற்றுங்கழ்த்திய சபதங்கெட்டு
வேர்த்துமே தீயில்வீழ்க மேலுமேமதுயெண்ணம்
பூர்த்தியுமாச்சுதின்றுப் போய்பார்த்து வருகுவோமே

துரியன் தர் தரு

வருகுவீர் வருகுவீர் ராஜரே. நல்ல
மாசிலாமணிமுடி போஜரே
திருச்சங்கு திருச்சின்னம் முரசம்பேரிகைடங்கா
பெருதும்டமரங்கொம்பு நரசங்கிடுகிடென்ன

துரோணர் தரு

நரநாராயண ரிருவர்தானுமே வீமன்
தருமன் நகுலன் சகாதேவனுமே
இரவியுமறைந்திட எல்லோருங்கூடியே
திருவுள்ளம் வாடியே தீவலம்வருகவே

சயிந்தவன் தரு

வலமாகிதீயினில்வீழ்கிறான்

மாமாயன் விஜயனைசூழ்கிறான்
தலைவிதி உனக்கேனோ தனஞ்செயாநீயுமே
உலகவாழ்க்கைவிட்டு உயிரையிழக்கப்போராய்

துரியன் தரு

உயிரையிழக்காதே அர்ச்சுனா என்
உள்ளம் பதைக்குதே பற்குனா
பயனின்றி சபதமும் பண்ணியபிறனல்
பலங்கண்ணிமடியவே பரிதாபமாகுதே

அர்ச்சுனன் தரு

பரிகாசம்பண்ணுரான் மாயனே நீயப்
பாம்புக்கொடியோனுந் தூயனே
அரிஹரி உமக்கிது அழகோ அரிகிலேன்
சிறுபிள்ளைத்தனமாக செய்கிறீர் பிரிகிலேன்

கிருஷ்ணன் தரு

பிரியாத யென்னுசை மைத்துனா இந்த
பேத முனக்கேனோ பற்குனா
உரிமையான யென்னை ஒண்டியாக விட்டாய்
உனக்கு முன்னிறக்குறேன் எனக்கென்னசுகமுண்டு

தருமர் தரு

சுகமுமுனக் குண்டோ தூயா நல்ல
சூக்ஷிபிருத்திட்ட மாயா
ஜெகமதில் நிறைந்திட்ட சகல ஜீவனுக்கும்
இகபோகந் தருபவா யானுந்தீயிரங்குறேன்

வீமன் தரு

தீயைக்குளிர வைத்த தேவா ஆயர்
சிறுவரைக் காத்திட்ட மூவா
பேயுயிர் மடித்திட்டப் பெருமானே உமதாவி
மாய்வது முண்டோனுன் வன்னியில் வீழுகிறேன்

துரோபதை வேறு தரு

வன்னியிலேயான் பிறந்து மன்னரைவர்க்கே நான்
மாலையிட்ட நாள்முதலாய் வாடிவருநுமே
கன்னியென் குழல் விரித்து கஷ்டப்படவே எந்தன்
சென்னியின் யெழுத்திதுவோ தீயில் வீழுகிறேன்

கிருஷ்ணன் தரு

தீயினிற் பிறந்தா தங்கா திரேகம் வாடியே நீ
செப்புவதாலேது பயன் ஜென்மங்கோடியே
ஓய்விலாமல் செய்தபாவம் ஒன்றுகூடியே பெண்ணாய்
உலகினில் வந்தவழியே போகும் ஓடியே

சுபத்திரை தரு

போகும் பாவ புண்ணியங்கள் பூதலத்திலே அண்ணா

பொருந்திய வினையகற்றும் மருந்துமானவா
ஆகுமெல்லா காரியங்கள் ஆதிசோதியே உன்
அருளல்லால் வேறுமுண்டோ யான்முன் வீழ்கிறேன்

கிருஷ்ணன் தரு

முன்புரிந்த தீவினையால் மோதமரிலே நான்
முடியவிதி வந்ததையோ வடிவழகியே
என்மனைவி மக்கள் சுகம் எல்லாம் விட்டுமே என்றும்
எழில் விஜயனோடு கூடி யிக்கெதியானேன்

அர்ச்சுனன் கவி

கெதியானே னென்று பேசுங் கேசவா அசோதை பாலா
பதிதனிலுள்ள ஜீவன் படைத்தளித்தழிக்கும் நீரே
விதியென்று யெந்தன் முன்னே வேடிக்கை காட்டுகின்றீர்
கொதித்திடுந்தீயில் மூழ்கத்துணி சிலையாயுதம் விட்டேனே

கிருஷ்ணன் தர் தரு

குணிசிலை வீரியனே யினியெப்போகாணப் போறேன்
அணிவிருதைப் பூட்டி டுவாய் அழகைப் பார்க்கவே

அர்ச்சுனன் தரு

அழகுள்ள விருதணிந்தேன் ஆதித்தன் மறைந்தபின்பு
பழுதுறயிருக்கலாமோ பகைவர் நகைக்கவே

கிருஷ்ணன் தரு

பகைவர்நகைத்தாலென்ன பத்தியே வில்லையெடுக்கும்
தகைமைநானறியவேண்டி தனுவளைப்பாயே

அர்ச்சுனன் தரு

தனுவதைவளைத்தேனிதோ சத்துருவைக்காண்கிலேனே
எனதகம் வாடுதையோ எம்பெருமானே

கிருஷ்ணன் தரு

எம்பெருமானின்முன்னே எண்ணிலாசரந்தொடுக்கும்
இலக்கதைக்காட்டிடுவாய் யானறியவே

அர்ச்சுனன் தரு

அரியவே சரந்தொடுத்தேன் ஐயனே சயித்தரசன்
குறியின்முன் தோன்றினாலே கொல்வேன் தப்பாமல்

கிருஷ்ணன் தரு

கொல்லுவேனென்றுயெனக்கு சொல்லுவாயதன்விபரம்
அல்லலடைந்திடாதே அர்ச்சுனனே

அர்ச்சுனன் தரு

அருக்கன்யெனதுகண்ணில் அணுவளவுக்கண்டாலே
சுருக்கினிற்சிரந்துணிப்பேன் தூரியகாரணா

கிருஷ்ணன் கவி

சிரமதனை துணித்திடவே வழியுரைப்பேன்
சிந்துபதி மகன் தலையும் நிலத்தில் வீழ

திரமுடனே யறுப்போனு மடியவேண்டி
செய்கின்ருன் தவஞ்சமந்தக பஞ்சந்தன்னில்
கரமுடனே சயிந்தரசன் தலையை நீயுங்
கண்டித்தோர் கணையாலவன் தந்தைகையில்
உறமுடனே வீழச்செய்தால் உயிர் துறப்பான்
உனக்கு யழிவில்லையதோ நிற்கின்ருனே

அர்சுனன் கவி

நிற்கின்ருனென்றுரைத்தீர் நெடுமாலே தூரியராஜன்
அற்பமாயிகழ்ந்துபேச ஆவி வைத்திருக்கேன் யானும்
பற்பல ஜாலமேனே பரிதியு மறைந்துவிட்டான்
சிற்பரா சபதம்போலத் தீயினில் வீழ்குவேனே

கிருஷ்ணன் கவி

தீயினிலிறங்க வேண்டாம் தினகரன் தெரியவேண்டி
தேயுருவானயெந்தன் திகிரியை விளக்கினேனே

அர்சுனன் கந்தார்த்தம்

யிலக்க வேதிகிரியை வெஞ்சுடர் மேற்கே
துலக்கமாய் பனையளவு தூரமே கண்டு
கலக்கமுந்திரக் கண்ணுதல் வாளியை
தலமெலா நடுங்கத் தனுவினிற்பூட்டி

தரு

சடுதியில் விடுத்தேனே சயிந்தவன்
முடித்தலை துணித்தேனே
விடமுண்ட யீசன் அடிமலர் தொழுதுமே
படிதனில்வீழாமல் தொடுத்தொருபாணத்தால்
கடிகியே தவம்புரியும் சிந்துபதி
கரமதில் போய்விழவே
திடுக்கிட பூமியில் யெறியவே ரமது
வெடித்திட உயிரது துடித்துமே மடியவே

தூரியன் தரு

மடியவே பானுதன்னையே மாயக்கள்ளா நீ
மாய்கையால் மறைத்தாய் முன்னையே
கெடிதிமிக நினைத்து நெடிய சிலைவளைக்கும்
வடிவுகாட்டவே சொல்லி முடியைத் துணித்தாய்பாவி (ம
துணிவிலா விஜயன் யென்னாலே சோர்ந்துமே வீழ
தொனித்தாயே சங்கு முன்னாலே
திணிதோள் வருணன் சேயர் ஜீவன் உபாயத்தாலே
தீர்த்தாயடலாயிர வாகுவை மந்திரத்தாலே (ம
மந்திர யிந்திர ஜாலத்தால் வெண்ணைத்திருடி
மத்தாலடியும் பட்டவா
அந்தமுடன் கரத்தில் ஆயுதமெடுக்கேனென்று

சிந்தை தெளியச் சொல்லி — இருக்குடனே சக்கரத்தால் (ம
இருக்குமுருக்கு யென்மேலே — வந்ததுபோனே
சேனை தன்னையே மென்மேலே
நருக்கிவாட்டவே செய்து — அருக்கன் தனை மறைத்தாய்
பெருக்கமுடன் யென்செய்ய — இருக்கிராயோ அரிபோன் (ம

துரியன் கவி

அரிகிருஷ்ண தேவாயிந்த அனியாயம் செய்தாய் முந்தி
உரியினிற்றயிர்பால் வெண்ணை உரலேறி திருடி யுண்டு
தெரிவையர் மத்தால் மொத்த ஜெகமெலாம் பழிக்க உந்தன்
பெரியதோர்ப் புகழும் போகப் பிழைசெய்தாய் கெட்டபேர்
[தானே

பொது வசனம்

இவ்விதம் துரியோதனன் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பரமாத்மாவை பலவாராக நிந்தை கூறி இரவு விடிவதற்குள் பாண்டவர்களைக் கொன்றுவிடுகிறேனென்று சிலைக்குருவான துரோணருடன் பாசறைப்போய்சேர இப்பால் தருமரைவரும் அர்சுனன் சபதம் ஸ்ரீ கண்ணபிரானருளால் முடிந்ததென்று சந்தோஷத்துடன் மேல் நடக்குங் காரியத்தில் கண்ணோக்கத்துட னிருந்தாரென்றவரையிலும் இந்த நாடகம் முற்றுப் பெற்றது.

வாழி விருத்தம்

பேர்மிகு கணேசன் வாழி போசருங் கலைவாணி வாழி
கார்மேனி வண்ணன் வாழி காண்டீப நிரதனும் வாழி
தார்புனைத் தருமரைவர் வாழி யிச்சரிதை வாழி
சீர்மிகு வாணி விலாசஞ் சிறந்துயெப்போதும் வாழி

சுபம் சுபம் சுபம்

ஸ்ரீ வாணி விலாசம் பிரஸ், திருப்பாதிரிப்புலியூர்.